EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 92, 1 Mart '94

Burjuvazinin çözümsüzlük sancısı
Düzen nereye gidiyor?

Düzenin iktisadi-siyasi krizi o kadar derinleşti, bu alandaki çözümsüzlük o denli belirginleşti ki, "darbe mi geliyor" sorusu ve bu soru etrafında süren tartışmalar son dönemde iyice yoğunlaştı.

"Darbe" tartışmalarının yoğunlaşması kriz içindeki düzenin çözümsüzlüğünü gösterdiği gibi, bu çözümsüzlük içinde daha azgın bir teröre yöneleceğinin de önbelirtisidir. Son devalüasyon ve onu önceleyen "kredi notu"-nun düşüşü, kapitalist ekonomideki krizin çöküş sınırına doğru ilerlediğinin önemli sinyalleri oldular. Dış borçlar bugün 70 milyar dolar sınırını zorlamaktadır. Tek başına bu rakam dahi göstermektedir ki, dış kredinin akışında önemli bir sorunla karşı karşıya kalındığı takdirde, Türkiye kapitalist ekonomisinin yaşam damarı da önemli ölçüde tıkanacaktır. Zira kapitalist ekonominin motoru ancak dış kredi ile çalışabilmektedir.

Düzenin ekonomik krizi bir parça hafifletebilmesi için bile dış borca, dış krediye ihtiyacı var. Kaynak sorununu bu yolla çözebilmek için ise siyasal istikrara ve "kemer sıkma" politikasına...

Bu tam bir açmazdır. Çünkü gelinen yerde düzenin ne Kürt sorununu kısa sürede çözüme kavuşturabilme, ne de işçi ve emekçilere dönük iktisadi saldırıyı kolayca gerçekleştirebilme imkanı vardır. Siyasal istikrar ve kemer sıkma politikası ise tüm bunları zorunlu kılmaktadır. Düzenin, Kürt hareketini ezmek, işçi ve emekçilere dönük iktisadi saldırıyı azgınlaştırmak açısından önünde tek bir seçenek vardır. Daha ama çok daha fazla terör... Bu ise bugünün güç dengeleri içinde başarı şansı hayli sınırlı bir seçenektir.

Düzen, Kürt sorununda PKK'yı ezip etkisizleştirmeden verilecek her önemli tavizin, kendi bekası açısından çok daha ciddi sorunlara yol açabileceğinin farkındadır. Türki cumhuriyetlere yönelik yayılma heveslerinin koca bir hayalkırıklığı bulutuna dönüştüğü bugün, düzen, Kürt sorunundaki yayılmacı-reformcu hayallerden de uzak durmaya çalışmaktadır. Özerklik-federasyon vb. gibi çözümleri kabul edip uygulayabilme kudretinden yoksundur.

Bu yüzden onun siyasal istikrarı "barışçıl" yollarla değil terör yoluyla sağlamaya çalışması çok daha güçlü bir ihtimaldir.

Kürt ulusal hareketinin ulaşmış bulunduğu düzey ve işçi-emekçi kesimlerdeki yoğun eylem isteği gözönüne alındığında, düzenin "kemer sıkma" politikasını da terörü yoğunlaştırmadan uygulayabilmesi mümkün değildir. Zira böyle bir iktisadi saldırının işçi ve emekçi hareketini yaygınlaştırarak bir politik eylemlilik sürecine kanalize etmesi, Kürt emekçi hareketi ile ortak mücadele kanallarına doğru yol almaya zorlaması güçlü bir ihtimaldir.

* * *

İşte "darbe" tartışmasını besleyen, düzenin bu açmazlarıdır. Hangi biçimler alacağını süreç netleştirecektir. Fakat kesin olan bir şey var ki, bu da düzenin daha azgın bir saldırı politikasına yöneleceğidir.

İktisadi planda "kemer sıkma" politikasından başka çaresi kalmayan, Kürt sorununu "terör" dışında çözüme kavuşturma imkanları hayli sınırlı olan sömürgeci burjuva düzen açısından başka bir "çıkış yolu" yoktur.

Ne var ki, hangi biçimi alırsa alsın, bu yeni şiddet politikasının da düzene kısa süreli soluklanma imkanı sağlamaktan öte bir "başarı" şansı hayli zayıf gözükmektedir.

Herşeyden önce, bugün düzenin tüm kurumları ciddi bir meşruiyet erozyonuna uğramış bulunmaktadır. İşçi ve emekçilerin düzenin şiddet politikasına "sessiz bir onay" vermesini engelleyen temel bir faktördür bu. Unutmamak gerekiyor ki, yalnızca mevcut düzen partileri değil, düzenin militarist aygıtları olan ordu ve polis de kitleler nezdinde küçümsenmemesi gereken bir meşruiyet yıpranması yaşamışlardır.

İkincisi, böylesi bir şiddet saldırısı, kendisine meşruiyet sağlayacak "hedef"ler açısından da sınırlı bir imkana sahiptir. Böyle bir terör rejimine "meşruiyet" sağlayabilecek "hedef"ler, Kürt hareketi ve daha az bir ihtimalle "dinsel gericilik" olabilir. Bu tür "hedef"ler ise düzene şiddet politikası açısından ihtiyaç duyduğu meşruiyeti sağlayamaz. Dahası, düzenin şiddet politikasının tabanının daha baştan sınırlı olmasına neden olur vb.

Üçüncüsü, bugün sınıf ve emekçiler içinde (önderlik boşluğunun yarattığı nispi karamsarlığa rağmen) eylem ve mücadele isteği yaygındır. İşçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarının daha da kötüleştirilmesine tahammülleri yoktur. Bu nedenle, işçi ve emekçilerin, şiddet politikasına destek vermek bir yana, uzun süre sessiz kalmaları bile beklenmemelidir.

Dördüncüsü, düzenin (hangi biçime bürünürse bürünsün) şiddet politikasıyla Kürt ulusal hareketini, en azından kısa vadede, ezip etkisizleştirebilmesi mümkün değildir.

Beşincisi, böyle bir saldırı esas olarak işçi ve emekçi hareketine yönelecektir. Bu ise işçi ve emekçi hareketinin militanlaşma/politikleşme imkanlarını arttıracak, Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile birleşme sürecine ivme kazandıracaktır.

Tüm bunlar, düzenin iktisadi-siyasi krizini yeni bir şiddet politikası aracılığıyla çözme şansının sınırlılıklarını göstermektedir. Ne var ki düzenin başkaca bir şansı, başkaca bir çıkış yolu yoktur. Kriz ve çıkışsızlık onu kaçınamaz bir biçimde şiddet politikasını yoğunlaştırmaya, daha azgın bir terör rejimine doğru sürüklemektedir. Bu, en yakın ve en güçlü ihtimal olarak, "milli mutabakat hükümeti" biçiminden şimdilik daha uzak bir ihtimal olan "asker darbe"ye kadar, bir dizi biçim altında gerçekleşebilir. Alacağı biçim henüz belli değilse bile, sömürgeci sermaye düzeninin daha azgın bir teröre yöneleceği kesindir.

* * *

Bu tablo içinden görülebilmektedir ki, önümüzdeki süreç daha bugünden belirgin hale gelmeye başlayan iki temel gelişme ekseninde şekillenecektir. Düzenin daha azgın bir terör rejimine yönelişi ve yığın eylemlerinde yükseliş...

Düzenin açmazları, tersinden ifade edilecek olursa devrim güçlerinin imkanları son derece açık. Tüm bu çıkmazlar içinde düzenin tek bir "şansı" olduğunu söyleyebiliriz. İşçi ve emekçi hareketinin politik bir önderlikten yoksun oluşu. Düzen bu şansını kaybetmek istemeyecektir. *Krizde Yeni Düzen* başlıklı başyazıda ifade edildiği gibi, *"....girmekte olduğumuz yeni güç dönemde, kitle hareketinin önünü kesmek için her yola başvuracak olan burjuvazinin bu doğrultuda alacağı tedbirlerden en önceliklisi, devrimci önderliği daha oluşmadan boğmaktır. Öncüsüz bırakma politikası giderek daha etkin bir biçimde uygulanacaktır."* Zira onun tek umut ışığıdır bu.

Düzenin bu "umut ışığı"nı söndürmek, yığın hareketine her düzeyde önderlik edebilecek yetenekte bir örgütlülüğü, partiyi inşa edebilmekle mümkündür. Komünistler açısından partinin inşası artık acil pratik bir görevdir.

Bu göreve doğru yürürken, süreci aksatmamak tersine hızlandırmak için, bugün yapılması gereken, düzenin saldırıları boşa çıkartabilecek ama yığın eylemlerini kucaklayabilecek bir hazırlık süreci içerisine girmektir. Bu içiçe geçmiş ikili görevi acilen, ertelenmeksizin yerine getirebilmektir.

EKİM

DEP kararını açıkladı: Boykot

DEP parti meclisi 27 Mart yerel seçimlerinden çekilme kararı aldı. Bu beklenen bir gelişmeydi. Zira devlet bu süre zarfında Kürdistan'da yapılacak seçimlerin meşruiyetini tümüyle ortadan kaldıran her türlü hile ve baskı yöntemini denedi. Genelde Kürt halkının özelde ise DEP'in üzerine en aşağılık yöntemlerle ve azgın bir terörle saldırdı.

Komünistler önümüzdeki yerel seçimlerin önemine vurgu yaparak bu seçimin taşıdığı kritik önemi şu sözlerle ifade ediyorlardı;

"Yerel seçimler, sömürgeci sermaye egemenliğinin Kürt emekçi halkının üzerindeki otoritesini tümüyle kaybettiğinin bir ilanına dönüştürülebilir. Eğer böyle olabilirse bu, Kürt ulusal mücadelesi açısından olduğu kadar, Türkiye devrimi açısından da muazzam önemde bir gelişme olacaktır.

Düzen, Mart yerel seçimlerine bunun bilinciyle ve özel bir önemle hazırlanıyor. Bu hazırlığın temelinde ise şiddet ve hile vardır. Bir yandan Kürt emekçi halkına yönelik şiddet yoğunlaştırılıyor, DEP kapatılmak isteniyor, milletvekili ve yöneticilerine baskı uygulanıyor. Diğer yandan Kürt halkının iradesini yansıtmasını engelleyecek seçim hileleri üzerinde düşünülüyor. Askerlere oy hakkı getirilmek isteniyor, seçim sisteminde değişiklikler yapılması planlanıyor vb." (Yerel Seçimler Yaklaşırken)

Yalnızca DEP'in seçimlere katılmama kararını açıkladığı 23 Şubat tarihini önceleyen 1,5 aylık sürece baktığımızda bile, düzenin saldırılarını ne denli azgınlaştırdığını görmek mümkün. Öyle ki yalnızca bu süre zarfında 7 DEP üyesi öldürülmüş, DEP Genel Sekreteri silahlı saldırıda ağır yaralanmış, DEP Genel Merkezi ve 6 il ve ilçe binası bombalanmış, DEP'in 320 üyesi gözaltına alınmıştır. Yine bu aynı süre içerisinde Kürt halkına DEP'e oy vermemesi için yapılan baskılar korkunç boyutlara ulaşmıştı.

Sömürgeci sermaye düzeninin, şiddet ve hile politikası tüm bunlarla sınırlı değildir. Düzen bu seçimlerde kendi burjuva hukukunu bile tümüyle ayaklar altına almıştır. DEP'in oy potansiyelinin seçmen kütüklerine yazılmaması, sandıkların birleştirilmesi ve silahlı korucularla sandık başlarının tutulması, seçimi bir "açık oylama" haline dönüştürülmüştür. Bu koşullarda Kürt halkının kendi özgür iradesini sandığa yansıtma olanakları tümüyle ortadan kalkmış bulunmaktadır, Kürdistan'da DEP'e oy verenlerin cangüvenliği açık bir biçimde tehdit edilmektedir vb.

Bütün bunlar, 27 Mart yerel seçimlerinin Kürdistan'da burjuva hukuk açısından bile herhangi bir meşruiyetinin kalmadığının son derece açık göstergeleridir. Bu koşullarda DEP'in seçimleri boykot etmesi tümüyle haklı, meşru ve doğrudur.

Kürdistan'da yapılacak olan burjuva anlamda dahi bir seçim değildir. Bu düzenin devrimci Kürt ulusal hareketinin meşruiyetini tartışmalı hale getirmek, DEP'i çökertmek için tezgahladığı bir oyundur. Düzen bu tür şiddet ve hile yöntemleriyle, Kürt emekçi halkının devrimci Kürt ulusal hareketine sandık aracığıyla vereceği desteği tümüyle kesmek istemektedir. Böylece, seçimlere, sözümona Kürt halkının devrimci ulusal hareketi desteklemediğinin bir gösteri haline dönüştürmek amacındadır. DEP'in boykot kararı, düzenin bu oyununu ve hesaplarını bozan bir taktik tutum olduğu için doğru ve desteklenmesi gereken bir karardır.

Nitekim DEP'in bu kararının ne denli isabetli ve doğru olduğu, kararı izleyen günlerdeki gelişmeler tarafından doğrulanmaktadır. DEP'in seçimlerden çekileceğini açıklaması, daha ilk adımda Kürdistan'daki seçimlerin meşruiyetini tartışmalı hale getirmiştir.

***

Önümüzde son derece sıcak günler var. Bu sıcak günlerde, özellikle Newroz günlerinde Kürt halkı kendi gerçek iradesini kendi devrimci yöntemiyle gösterecektir. Bu olay, düzenin "parlamenter demokrasisi" hakkında özellikle Kürt emekçiler için yeterince aydınlatıcı olmuştur. Düzen hakkında yaratılan reformist beklentilerin, uzlaşıcı hayallerin ağır bir darbe yemesine de yolaçacaktır. Bu süreçten sonra Kürt emekçi halkı kendi kurtuluşunun devrimci mücadeleden geçtiğini daha iyi kavrayacaktır.

Kürt emekçi halkı, kendilerine katliamdan başka hiçbir şey vermemiş ve vermeyecek düzen partilerine oy vermemelidir. Kamu emekçileri kendilerine hiçbir gelecek vadetmeyen düzen partilerine oy vermemelidir. İşçileri, sömürüye, ücretli köleliğe, özelleştirmeye, işsizliğe, taşeronlaştırmaya hayır demek için düzen partilerine oy vermemelidir.

Bu tutum en geniş işçi ve emekçi kitlesi içinde yaygınlaştırılmalıdır. Önümüzdeki seçimleri düzen açısından bir yenilgi haline getirmek buradan geçiyor.

Düzenin sahte RP düşmanlığı

Yerel seçimler yaklaşırken burjuva basın ve bir "sol" gazete Refah Partisi'ni manşetlerinden düşürmüyorlar. Ağızbirliği etmişcesine RP'yi "düşman" ilan ettiler. Her geçen gün bu partinin yeni bir yolsuzluğunu açıklıyorlar. Birden RP'nin ne kadar gerici bir parti olduğunu "keşfettiler". RP iktidara gelirse ülkenin ortaçağa döneceği, demokrasinin olmayacağı, kadınların örtünmek zorunda kalacağı vb. dillerinden düşmüyor. Bilinçli bir şekilde topluma RP korkusu şırınga ediliyor. Tüm dikkatler bu partide odaklaştırılıyor. Böylece düzenin pisliklerini ve kokuşmuşluğunu RP şalının ardına gizliyorlar. Bu kampanyada özellikle RP'nin eski ortağı Ecevit ve Aydınlık gazetesi liderliği kimseye kaptırmamakta kararlı görünüyorlar. Aydınlık'ın yaptığı Kemalizmin laiklik anlayışının savunusundan başka bir şey değil. RP karşısında kapitalist kölelik düzenini savunmaktan ileri gidememektedir.

RP son yıllarda -devletin de desteğiyle- oldukça kitleselleşen ve güçlenen bir parti. Demagojik bir tarzda sürdürdüğü anti-kapitalist ve anti-emperyalist söylemleriyle kentin ve kırın yoksul kesimleri içinde büyük bir taban buldu. Yoğun kapitalist sömürü altında inleyen ve düzenden hoşnutsuz bu kesimler RP'nin "düzen karşıtı" söylemlerinden dolayı bu partiyi umut olarak görüyorlar. *Hürriyet* gazetesinin yaptırdığı ankette halkın %33.76'sının RP'nin oylarının artışının sebebi olarak düzenin çürümüşlüğünü göstermesi bunu kanıtlıyor. Satılık kalemlerden E.Çölaşan da bu konuda köşesinde, *"Bugünkü düzenden, pislikten, rezaletten, vurgun ve soygundan, terbiyesizlikten, ahlaksızlıktan hepimiz bıktık. (...) Ama insaf ile söyleyin, bunun çözümü Refah mıdır?"* diyerek bu gerçeği itiraf ediyor. İşte RP, sahte bir söylemle düzenin çürüdüğünü ve "adil düzen" kuracaklarını propaganda ederek düzenden hoşnutsuz kesimleri aldatıyor ve onların tepkilerini düzen kanallarına akıtıyor. Kuşkusuz komünist hareketin zayıflığı da RP'ye bu olanağı sağlıyor.

4. Kongresi'nde makyaj tazeleyen ve ardından "modern" bayanları partisine doldurarak "çağdaşlaşan" RP, her fırsatta iktidara yürüdüğünü söylüyor. Oysa sermaye düzeninin şimdilik iktidardaki bir RP'ye ihtiyacı yok. Bu partiyi hala "yedek lastik" olarak tutmak istiyor. Ayrıca bayan başbakan ile yarattığı "modern" yüzünü ve "çağdaş Türkiye" imajını bozmak istemiyor. RP'ye hoşnutsuz kitleleri frenleme "görevi" veriyor ama iktidar olmasını da engellemeye çalışıyor. Burjuva medyanın RP'ye saldırmasının altında da bu politika yatıyor.

Sermaye düzeni RP'yi iktidar yapmak istemezken, yerel seçimler öncesi çeşitli amaçları için de kullanıyor. İlk olarak, burjuva medya vasıtasıyla batıda RP ve şeriat korkusu yayıyor. Düzen partilerinden umudunu kesen ilerici kesimleri şeriat ile tehdit ediyor. Geçmişte "MHP ve faşizm gelir" şeklinde oynadığı oyunu, bu kez "RP ve şeriat gelir" şeklinde oynuyor. "Laik düzene (yani sömürü düzenine) ve partilerine sahip çıkın" mesajı veriyor. Şeriat ile laiklik ikilemini öne sürüyor. İkinci olarak ise, RP'yi Kürdistan'da devlet partisi olarak kullanıyor. Sömürgeci devlet Kürdistan'da varlığını sürdürebilmek için, dinin Kürt insanı üzerindeki büyük etkisinden dolayı RP'den faydalanmaya çalışıyor. Kürdistan'da DEP'in çalışmalarını zorbaca engellerken, RP'ye muazzam olanaklar sunuyor. Hatta "bölücülük" yapmasına bile izin veriyor. Ayrıca devletin tüm kurumları RP için çalışıyorlar. Kısaca RP Kürdistan'da sömürgeci sermaye devletinin partisi olarak özgürlük mücadelesinin karşısına çıkıyor. Kürt halkının dini duygularını sömürgeci düzene köprü yapmaya çalışıyor.

Kapitalist düzenin isminin değiştirilmiş şeklinden başka bir şey olmayan "adil düzen"i kitlelere sahte bir alternatif olarak sunan RP ile mücadele elbette önemlidir. Çünkü RP, düzen dışı arayışlara yönelen işçi ve emekçilerin önüne sahte söylemleriyle barikat kuran bir düzen partisidir. Bir tuzaktır. Fakat RP'ye ve irticaya karşı mücadele, sermaye düzenine karşı mücadeleden koparılmış bir laiklik savunusuyla verilemez. Çünkü *"Kemalizmi, burjuva devleti 'temel hedef' olarak almayan 'laiklik-irtica' eksenine sıkışan bir perspektifle yapılabilecek olan 'Kemalizme kan taşımak' olacaktır. Ki devrimci hareketin yıllardır yaptığı da budur."*

Komünistler işçi ve emekçiler içinde RP'nin ve onun "adil düzen"inin teşhirini yaparken onun bu sömürü sistemiyle kopmaz bağını göstermelidirler. Şeriatın ve "adil düzen"in karşısına sosyalizm şiarıyla çıkmalıdırlar.

Devrim EGE

Satürn işçileri deneyimlerden dersler çıkarmalıdır!

Düzenin içinde bulunduğu çıkışsızlığının en temel öğesi olan iktisadi alandaki kriz, siyasal çözümsüzlükle çakışmaktadır. Giderek ağırlaşan kriz toplumsal yaşamın tüm alanlarını etkisi altına almaktadır.

İşçi sınıfının en temel hakları, laftaki her türlü "yasal güvence"ye rağmen, bizzat yasaları koyan sermaye tarafından gaspedilmektedir. Sendikalaşan Polar Tekstil işçilerine "Merter'e sendika sokmayacağız" diyen işverenlerin saldırıları aylardır sürüyor. Akgündüz işçileri ise sendikalaşma sürecinde toplu tensikatla yüzyüze kaldılar.

Polar işçileri işverene ve polise her defasında direnişle yanıt veriyorlar. Akgündüz işçileri ise direnişin 60. gününde, direnişin başında bulunan reformistlerin, sınıfla sendika bürokrasisi arasında zayıflayan bağı yeniden kuvvetlendirmekle görevlendirilen DİSK'in ve işveren ile düzenin yasaları kıskacında yenilgiye uğratıldı. Sağlam bir sınıf perspektifine sahip olmayanların direnişe yön vermek bir yana ayak bağına dönüşmeleri kaçınılmazdır. Direnişin sessiz sedasız kırılmasında bu önemli bir faktör olmuştur.

Sendikalaşma sonrası sıklaşan işten atılmalar Satürn işçilerini önce iş yavaşlatmaya, yaşanan toplu tensikatın ardından ise toplu direnişe kadar getirdi. Direnişin başarısı için Satürn işçileri sınıfın bugüne kadarki direniş deneyimlerinden yararlanmayı öğrenmek zorundadırlar. Başka türlü kısmi kazanımlar elde etmek bile mümkün değildir. Fakat görünen o ki, Satürn işçileri kendi pratiklerinden dahi gereken dersleri çıkaramamaktadır.

Sendikalaşma çalışmaları nedeniyle patron, fabrika duvarına koca bir "satılık bina" ilanı asmış bulunuyor. İlk günden başlayan saldırılar, direniş komitesini fabrika önünde düşmanın gözüne batacak dayanışma biçimlerinden uzak durmaya itmiştir. Oysa kaçış çözüm olamaz. Son yıllarda devletin saldırmadığı bir tek fabrika direnişi gösterilebilir mi?

Bir grup Ekimci işçi olarak, 6 Şubat günü, destek vermek, direnişin sorunlarını tartışmak ve ihtiyaçlarını öğrenmek amacıyla Satürn işçilerini ziyarete gittik. Ne var ki, fabrika önünde tek bir işçi bulamadık. Bunun üzerine hafta içi direniş yerine iki defa daha gittik. Satürn işçilerine 12 Şubat Cumartesi günü yeni bir ziyaret gerçekleştirmek istediğimizi belirttik. Bu konuda ortak bir karar aldık. Ancak bölgedeki tekstil işkoluna ait çeşitli fabrikalardan 10 kişilik ilk işçi grubu ile Satürn'e ulaştığımızda bir tek işçi bile bulamamanın şaşkınlığını tekrar yaşadık. Dayanışma için işçiler açısından en uygun zamanın hafta sonu olduğunu tahmin etmek zor değilken, daha önce kararlaştırılan bu ziyareti karşılamak için 143 işçi ve 22 kişilik direniş komitesinden bir kaç kişi dahi olsun bir saatlik vaktini ayıramaz mıydı gerçekten? Oysa bir çok arkadaşımız iki vardiya üst üste çalışmayı göze alarak, büyük bir coşkuyla direniş yerine gelmişti.

Bir fabrika bekçisinden işçilerin İkitelli sanayi mahallesinde gece düzenlediklerini öğrendik. Yeri bulup geceye katıldık. Fakat gece Satürn işçileri tarafından değil, bir sanat grubu tarafından organize edilmişti. Program direnişi içermediği gibi, uzun aramalardan sonra ancak dört Satürn işçisi bulabildik.

Satürn işçileri asgari bir sorumluluk göstermezlerse, ihtiyaç duydukları dayanışmaya yanıt bulamayacaklardır. Oysa direnişin ayakta kalması ve başarılı olması için bunun ne denli gerekli olduğu açıktır.

Hiçbir güçlük Satürn işçilerinin sendikalaşma sürecinde yarattığı birliği dağıtmaya yolaçmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, başarının yolu daha çok çaba ile zorlukları göğüslemekten geçiyor.

Bir grup Ekimci işçi

Dayanışma için görev başına!

Ceyhan Ceytaş'ta direniş sürüyor

Adana Ceyhan Ceytaş'ta işçi direnişi kısa bir süre önce başladı. Tekstil sanayisine iplik üreten Ceytaş fabrikasının 600 çalışanı bulunmaktadır. Burada faaliyet gösteren Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası geçen yıl bir toplusözleşme gerçekleştirmişti. Bu sözleşme tekstil sanayinin tüm çalışanlarını kapsıyordu. Ancak genelde işçilerin aleyhine sonuçlandığı için, işçilerin çoğu sendikayı terk ederek DİSK Tekstil'e üye oldular. Şu anda Ceytaş'taki işçi direnişine yolaçan olay fabrikanın hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılması, dolayısıyla da 600 işçinin kapı dışarı edilmesi olmuştur. İşçilerin ne hakları, ne de haklı talepleri dikkate alınmadı. İşçiler şu anda yağmur ve soğukta, edindikleri birkaç çadırda yaşam mücadelesi veriyorlar, direniyorlar.

Yukarıda sözü geçen sözleşmenin süresi bitmediğinden dolayı, bugün işçilerin muhatabı hala Teksif Sendikasıdır. Sözleşmenin süresi dolmadan müdahale edemeyeceğini öne sürerek DİSK de işçileri bir başına bıraktı. Kısacası mevcut bürokratik sendikalar bu tür önemli direnişlerde bir yandan işçileri pasifize ediyor, öte yandan da çeşitli bahanelerle işi savsaklayıp direnişin kırılması için ellerinden geleni yapıyorlar. Mevcut bürokratlaşmış sendikaların işçilerin umudu olması mümkün değildir. Çünkü bunların tavrı hiç bir zaman emekten yana olmuyor. Ceytaş işçileri ise Teksif Sendikasının aleyhlerine imzaladığı sözleşmeden hareketle DİSK'e umut bağlıyorlar. Oysa DİSK'in ne o zaman ne de şimdi resmi veya gayri resmi herhangi bir girişimi olmamıştır.

Direnişin nasıl sonuçlanacağını bugünden kestirmek güç. Şu an gösterilen kararlılık umut vericidir. Ancak direnişin sürmesi ve başarı elde edebilmesi, işçi sınıfının ve komünistlerin göstereceği dayanışmaya bağlıdır!

C. CEMRE

Şahnur Tekstil'de direniş

Yeni Bosna bölgesindeki Şahnur Tekstil fabrikasında Şubat ayı başlarında bir hareketlilik yaşandı. İşçiler bu yılın ilk altı ayında yapılan düşük ücret zammını protesto ettiler.

Protesto eyleminde üretim düşürüldü ve mesailere kalınmadı. Şahnur Tekstil uzun yıllardır böyle bir hareketlilik yaşamamıştı. Eylem işçilerin bugüne kadar fabrikada yüzyüze kaldıkları baskılara, fazla mesailere ve düşük ücret artışlarına gösterdiği tepkisizliğin patlaması idi.

Yapılan toplantıda işveren karşımıza o günkü *Sabah* gazetesinin ekonomi sayfasıyla çıktı. Sürekli olarak hükümetin pamuk ipliğine yaptığı zamları, hükümetin yalnış ekonomi politikalarını, bütün tekstil fabrikaların büyük zarara uğradığını, krizin ortasında olduklarını yineleyip durdu.

Peki! Ya bizim ekmeğimize, tüpgaza, şekere gelen zamlar! Çalışanların zorunlu ihtiyaçlarını bile karşılamada çektikleri sıkıntılar! Fazla mesailer yüzünden sürekli kötüye giden sağlığımız! Vizite kağıtlarının verilmeyişi! Tüm bunları anlattık. Üstelik firmanın 1985'ten beri sürekli kar ettiğini, Körfez savaşı zamanında bile fabrikanın tam kapasiteyle çalıştığını belirttik.

İşveren bizlerin konuyu saptırdığımızı, bazı kişilerin çalışanları kışkırtmak istediğini, bu oyunlara kimsenin gelmemesi gerektiğini söylese de, etkili olamadı.

Fabrikanın dikim atölyesinde yaşanan direniş ertesi gün kalite kontrol ve kesimhane bölümlerinde destek gördü. Fabrikadan çıkartılan bir kaç işçinin bizler için gözdağı olamıyacağını patronlar artık bilmelidir.

Tekstil işçileri kendi sorunlarına sahip çıkmalıdırlar. Sorunların çözümünün, işçilerin birliğinden ve bilinçlenmesinden geçeceği unutulmamalıdır.

Tekstil ve diğer işkollarında çalışan devrimci işçilerin görev ve sorumlulukları bir kat daha artmaktadır. Bu sorumluluğu yerine getirme bilinciyle hareket etmeliyiz.

Bir tekstil işçisi/İSTANBUL

Militan ve uzun süreli eylemler

Kamu çalışanları, 13 Ocak'ta olduğu gibi 22 Şubat'ta da bir günlük iş bıraktılar. İş bırakma eylemine geniş bir kitle katıldı. Kamu çalışanları Ankara'da, 13 Ocak'ta vahşice coplandıkları Sakarya Caddesi'ne tekrar toplanarak yılmadıklarını gösterdiler.

İstanbul'da ise yine işbırakma eylemi yaparak iki alanda toplandılar. Kamu çalışanları Rumeli yakasında, Saraçhane Parkı'ndan Aksaray metrosunun önüne kadar yürüdüler. Burada yaklaşık onbin kamu çalışanı toplandı. Sloganlarla taleplerini haykırdılar. Platform adına konuşan Tüm Maliye-Sen Başkanı, hükümetin 1 Mart'a kadar grevli toplusözleşmeli yasa için adım atmaması durumunda, Ankara'ya yürümek için kitleden söz aldı. Bir saat sonra eylem bitirildi.

Anadolu yakasında ise, binlerce kamu çalışanı Söğütlüçeşme'deki Kadıköy Belediyesi'nin önünde toplandı. Burada şiirler okundu, türküler söylendi, halaylar çekildi ve sloganlar atıldı. Saat 12.30'da Kadıköy iskelesine doğru yürünmeye başlandı. "Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme!", "Memuruz, haklıyız, kazanacağız!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" atılan sloganlardan bazılarıydı. İskeleye varıldığında halaylar yeniden başladı, sloganlar haykırıldı. Ardından yapılan basın açıklamasıyla eylem sona erdirildi. EKİM tarafından alanda kuşlama yapıldı.

Kamu çalışanları olası bir devlet terörüne karşı çeşitli önlemler almışlardı. Kısaca polisle dövüşmeye hazırdılar. Fakat polisin herhangi bir müdahalesi olmadı. Ankara vahşetine gösterilen tepkinin ve yerel seçimlerin yaklaşmasının bunda etkisi vardı. Eylemler politik yönden geçmişte yapılanlara göre geriydi. "Yaşasın halkların kardeşliği!" de dahil politik sloganlar fazlaca atılmadı.

22 Şubat eylemi sonrasında gözlenen, kitlede daha güçlü bir mücadele arzusunun doğmasıdır. Bundan sonraki süreçte bu arzu iyi bir şekilde değerlendirilmelidir. Eylemler bir günlük değil, uzun süreli düzenlenmelidir. Sermaye devletinden ancak uzun süreli ve tüm çalışanların katıldığı eylemlerle haklarımızı alabiliriz. Bir günlük eylemlerle veya amaçsız Ankara yürüyüşleriyle değil.

Ekimci Kamu Çalışanları

Kadıköy sokaklarında binlerce emekçi

İstanbul Anadolu yakasındaki memur eylemi kamu emekçilerinin Saat 11.00 civarında Kadıköy Belediyesi önünde toplanmasıyla başladı. Gelen kitle Nazım Hikmet'ten coşkulu şiirlerle, devrimci marşlarla ve halay çekilerek karşılandı. Saat 13.00'de Kadıköy iskelesi yönünde yürüyüşe geçildi.

Kamu Çalışanları Platformu tarafından düzenlenen bu eylem, 13 Ocak eyleminden daha kitlesel ve coşkuluydu. 7 bini aşkın insanın katılımıyla gerçekleşen eylemde PTT çalışanlarının yoğun ilgi ve katılımı dikkate değerdir. Atılan sloganların başında "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Devlet terörüne son!", "Sadaka değil toplusözleşme!" ve "Savaş zammına hayır!" geliyordu. Kitle alkışlı tempo eşliğinde iskeleye vardı. KÇP adına okunan metinde, hükümete Mart'a kadar süre tanıdıkları, haklarının verilmediği koşullarda genel grev vb. mücadele yöntemlerini uygulayacakları ifade edildi.

Biz Ekimciler, iskelenin önünde, "Kirli savaşa alet olma!", "Askere gitme!", "Özelleştirme saldırısına diren!", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!", "Kürdistan'da soykırıma hayır!", "Kirli sömürgeci savaşa karşı genel grev-genel direniş!" içerikli kuşlamalarımızı yaptık.

Bu eylem, düzenin içinde bulunduğu ekonomik krizi işçi ve emekçilere fatura etmek, baskı ve terörü tırmandırmak biçimindeki politikası karşısında yığınların kolay kolay boyun eğmeyeceğini göstermiştir.

En ufak bir demokratik hakkın bile mücadelesiz sökülüp alınamayacağı bugünkü süreçte, böylesi eylemlerde biz komünistlerin göstereceği yaratıcılık ve insiyatif önem taşıyor. Darbe tartışmalarının yeniden gündemi işgal ettiği, baskı ve terörün her vesilesiyle tırmandırıldığı bu dönem, bizi sıcak, gerilimli ve zor günler bekliyor. Komünistler buna her yönüyle hazır olmalıdır.

A. FATİH

Genel Kurul öncesinde Tüm Sağlık-Sen

Tüm Sağlık-Sen 26-27 Şubat tarihlerinde ikinci Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirecek. Ancak bu Genel Kurul demokratik olmayacak. Çünkü varolan tüzüğe göre seçilen delegeler, sendika üyelerinin yalnızca yarısını temsil edebiliyor. Diğer yarısının ise söz ve karar hakkı yok.

Sendika tüzüğünün özellikle şubelerle ilgili bazı hatalı bölümleri ilk Genel Kurul'un hemen öncesi farkedilmişti. Kongrede ise delegeler, yeni seçilecek yönetimin bir kaç ay içerisinde bir tüzük kurultayı örgütlemesini karara bağlamıştı. Ne var ki, yeni Yönetim Kurulunun ilk icraatlarından biri, alınmış bu kararı lağvetmek oldu. O dönem komünistler kendilerini uyarmış, sendika içi demokrasinin önemli ölçüde zedeleneceğini ve büyük sorunların çıkacağını belirtmişlerdi. Fakat bu gerçekçi uyarılar bir takım iftiralarla karalanmaya çalışılmıştı. Nitekim sonuçta yeni Yönetim Kurulu, elde ettiği koltuğun gücüyle kurultayı engellemeyi başardı. Bunun arkasında çeşitli küçük hesaplar yatıyordu. Zaten ileriki süreçte tüzükteki anti-demokratik hükümleri grupçu çıkarları için kullanmaktan da geri durmadılar. Komünistler kitleler nezdinde tüm bunları teşhir ettiler. Bu amaçla bir kaç kez bildiri çıkardılar.

Daha üç-beş ay geçmeden söyledikleri doğrulandı. Tüzüğün şubelerle ilgili anti-demokratik hükümleri sendikada ciddi bir bunalıma neden oldu. Tüzüğün değişmesi zorunlu hale geldi. Fakat çok daha sonra gerçekleştirilmeye çalışılan Tüzük Kurultayı, yeterli çoğunluk sağlanamadığından toplanamadı. Bu tüzük sendikanın sağlam bir örgütlülüğe erişmesinin önünde bir engel olarak kaldı. Bugün ise daha ikinci Genel Kurul yapılmadan, altı ay sonra yapılacak üçüncü (olağanüstü) genel kurul tartışılıyor. Sendika içi tartışmalar neredeyse bu konuya kilitlenmiş durumda.

Tüm Sağlık-Sen'in kuruluşundan birinci Genel Kurula kadar geçen dönem daha çok, sendikayı meşrulaştırma mücadelesi olarak adlandırılabilir. Bu dönemde sendika yönetimi hem oldukça zor koşullarda varolma savaşımını sürdürmüş, hem de sınıf sendikacılığı çizgisini savunmaya çalışmıştı. Bu dönem sendikanın politikalarının belirlenmesinde komünistlerin büyük etkinliği vardı. Sendika, Kamu Çalışanları Platformu'nda devrimci çizgiyi kararlılıkla savunuyor ve belli bir inisiyatif gösteriyordu.

Genel Kurul sonrası dönem ise, daha çok, örgütlenmenin yaygınlaştırılması süreci olacaktı. Nitekim, Genel Kurul'un hemen ardından üye sayısında hızlı bir artış oldu. Ancak sendika yönetimi bu kitleyi örgütleyemedi. Gerçi bir dizi şube ve temsilcilik açıldı. Ama sendika toplantılarına çok az isan katılıyordu. Sendika yöneticileri ise, hala aidatların toplanamaması üzerine politika yapıyorlardı. Bu süreçte Yönetim Kurulu ne düzenli bir bülten çıkarabildi, ne de eğitim seminerleri düzenleyebildi. Şube ve temsilcilikler, sendika yönetiminin yönlendirici tavrını hiçbir zaman hissetmediler. Yönetim olmak, panellerde boy göstermekle ve aidat istemekle bir tutuldu.

Bugün gelinen noktada Tüm Sağlık-Sen, 20 bine yakın üyesiyle ve oturmamış örgütlülüğüyle ciddi bir tıkanıklık içerisindedir. Aynı zamanda bir dönüm noktası yaşamaktadır. Ya "becerikli" bir yönetime kavuşarak günümüz işçi sendikalarının yolunu izleyecek, yani sarılaşacaktır. Ya da bu bunalımı devrimci tarzda çözmeyi başaracak bir yönetimi işbaşına getirecektir.

Kuşkusuz, Tüm Sağlık-Sen'in yaşadığı sorunların benzeri, şu ya da bu ölçüde değişik kamu çalışanları sendikalarında da yaşanmaktadır. İşçi hareketinin henüz politikleşmediği bir ortamda sloganları, mücadele biçimleri ve talepleriyle daha politik bir görünüm sergileyen kamu çalışanları, ne yazık ki işçi sınıfının gerçek desteğinden yoksundur. En önemlisi de işçi hareketinin politik bir öncüsü yoktur. Bu boşluğun acısı yakıcı bir biçimde hissedilmektedir.

Kamu çalışanları sendikalarında yönetimler, birer birer uzlaşmacı kişilerin ellerine terkedilmektedir. Kuşkusuz şube ve temsilciliklerde kimi devrimci unsurlar vardır. Ancak tek başına bu yetmemektedir. Sendikaların önünü açacak net perspektifler de ortaya konulabilmelidir.

Kamu çalışanları sendikalarında yaşanan kısırlığı ve perspektifsizliği her alanda aşma gücüne sahip olanlar komünistlerdir. Yeterki üzerlerine düşen görevleri yapabilsinler, misyonlarının hakkını verebilsinler.

Elif DENİZ

Türk Kamu-Sen

Kamu çalışanlarına tuzak

Türk Kamu-Sen, kamu çalışanlarının grevli toplu-sözleşmeli sendikal mücadelesini engellemek, bölmek ve düzeniçi bir kanala akıtmak için devlet tarafından MHP'li faşist güçlere kurdurtulmuş, emekçi düşmanı bir sendikadır.

Sermaye iktidarı '90'dan beri varolan ve gelişen kamu çalışanlarının mücadelesi karşısında baskı ve şiddet uygulamış, başarılı olamadığı zaman da "böl, parçala, yönet" politikasını gündeme sokmuştur.

Türk Kamu-Sen, tam da kamu çalışanlarının mücadelesinin tırmandığı bir dönemde, 17 Haziran 1992 yılında, 14 işkolunda ve konfederasyon düzeyinde kuruldu. Türk Kamu-Sen kurulmadan önce Türkiye Kamu Çalışanları Vakfı (TÜRKAV) adı altında çalışmalarını yürütüyor ve var olan kamu çalışanları sendikalarını illegal buluyordu. TÜRKAV başkanı tescili faşist Ali Işıklar bunu bizzat dile getirmiş ve devlet ne zaman sendika kurma hakkı verirse, o zaman sendika kuracaklarını belirtmişti. Fakat gelinen noktada kamu çalışanları "illegal" de olsa hızlı bir şekilde örgütleniyordu. Hükümet kamu çalışanlarına sendika hakkı vereceğiz türünden vaatlerde bulunurken, diğer yandan da çalışanları yıldırmak için sürgünleri, gözaltıları ve coplarını eksik etmiyordu. Bu ikili politika kamu çalışanlarının grevli toplusözleşmeli sendikal mücadelesini engelleyemeyince, kamu çalışanlarını kendi içinden bölmek ve kitlesel örgütlenmenin önüne geçmek için Türk Kamu-Sen'i kurdurttu.

Türk Kamu-Sen kurucularının hepsi devlet dairelerinde üst düzey yönetici konumundadır. İşveren vekili konumunda olan bu yöneticilerin, kamu çalışanlarının haklarını almak ve çalışanları bu doğrultuda örgütlemek gibi bir niyetleri olamaz. Bunlar olsa olsa emeğimizi ucuza satacak, örgütlenmemizi engelleyecek ve gücümüzü bölecek sendika ağaları olurlar.

Sağlık alanında da hızlı bir örgütlenme içerisinde olan Türk Sağlık-Sen'in maaşlı temsilcileri, "örgütledikleri", üye yaptıkları her sağlıkçı karşılığında para almaktadırlar. Sağlık alanındaki bu paralı uşaklar sendikalarımız hakkında "onlar PKK'lı, devleti bölmek istiyorlar, komünist örgütler adına hareket ediyorlar" vb. gibi propagandaları yapıyorlar. Kendilerinin milliyetçi olduklarını ifade ederek alanımızdaki geri, bilinçsiz, örgütsüz insanları etkilemekte ve kafa karışıklığına neden olmaktadırlar.

Bizler Türk Kamu-Sen'in sendikalarının alanlarımızda örgütlenmesini engellemek için bu sendikaların işveren yanlısı olduklarını, emekten yana olmadıklarını, devletin bizzat kamu çalışanlarının grevli toplusözleşmeli sendika mücadelesini engellemek ve kamu çalışanlarını bölmek için bu sendikaları kurdurttuğunu, faşist sarı sendikalar olduklarını yoğun bir taban çalışması yaparak teşhir etmeliyiz.

Çünkü kamu çalışanlarının mücadelesinin önündeki en önemli engellerden birisi de devlet destekli faşist Türk Kamu-Sen'dir.

Dicle YAĞMUR

Ekim Gençliği

Özgürlük Devrim Sosyalizm!

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZMDİR!

Çözümsüzlüğün yönelimi:

Terör, yeni saldırı dalgası ve gençlik

Kirli savaşa da, kirli seçime de hayır!

Özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltelim!

'93 yılının sonlarına gelindiğinde resmi adı TC olan sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'daki iktisadi faaliyeti durma noktasına gelmişti. Mali kaynakları giderek kuruyordu. O kadar ki, Kürt kurtuluş hareketi YSE, DSİ gibi devlet işletmeleri başta gelmek üzere bir çok kurumdan vergi topluyordu.

Özellikle Kürt gençliği içinde askere gitmeme eğilimi/ve oranı hızla artmış, asker kaçaklarının sayısı yüzbinlere ulaşmıştı.

PKK giderek kent yaşamına da el atmış, öteden beri bir türlü etkinlik kuramadığı Diyarbakır gibi, hem Kürt kurtuluş hareketi ve hem de sömürgeci devlet açısından son derece kritik/stratejik öneme haiz bir kentte denetimi en azından paylaşma noktasına gelmişti.

Kürt Kurtuluş hareketi peşpeşe yaptığı atılımlarla sömürgeci devletin Kürdistan'ın ve Kürt halkının günlük yaşamına müdahale olanaklarını ortadan kaldırıyordu. Günlük yaşamı kendisi örgütlemeye yönelmişti.

PKK etkili bir darbe daha vurdu sömürgeci devlete Çıkardığı iki kararname ile sömürgeci basın ve yasal burjuva partilerin Kürdistan'da faaliyet yürütmesini yasakladı. Onları adeta Kürdistan ve Kürt halkının siyasal yaşamının dışına sürdü.

Tüm bunlar yaşamsal öneme sahip siyasal gelişmelerdi. Kürt kurtuluş hareketinin Kürt halkının siyasal-toplumsal ve günlük yaşamında tuttuğu yeri/ulaştığı düzeyi gösteriyordu. Bir tür ikili iktidar durumunu anlatıyordu. Kürt kurtuluş hareketinin Kürt halkının siyasal kaderini, gelecekteki yaşamını düzenleme/ve örgütlemeye, somutça onu ete-kemiğe büründürmeye başladığını işaretliyordu.

Tersi yönde ise çıplak anlamında sömürgeci devletin Kürdistan'da çözülüş sürecine girdiğini, siyasal otoritesini yitirmeye başlayıp işlevsizleşmeye yüz tuttuğunu anlatıyordu.

Daha önemlisi de, tüm bu gelişmeler olanca ağırlığı ile sömürgeci devetin genel varlığının üstüne çöküyordu. Yürütülen kirli savaş ekonomisi için katlamalı bir faturaya dönüşüyor, ekonomideki krizi derinleştiriyordu. Siyaset alanı da tıkanmıştı TC'nin. Ekonomi'de ve siyaset alanında peşpeşe "kriz masaları" kuruluyordu.

Ufukta ise yerel seçimler vardı.

Seçimler yapılacak mıydı? Ya da yapılabilecek miydi? Yapılabilmesi için seçim güvenliği sağlanabilecek miydi?

Bu konuda alınacak karar faşist TC için yaşamsal öneme sahipti. Zira onun Kürdistan'da bundan sonraki geleceğini tayin edecekti. Seçimleri ertelemek de, yapmamak da peşinen "siyasal yenilgi" niteliğini taşıyordu. Bu yönde bir karar sömürgeci devlet için ölüm demekti. Bu görüldü.

Sonuçta ne pahasına olursa olsun seçimlerin yapılacağına karar verildi. Türk Genelkurmayı seçimlerin yapılabilmesi için her türlü önlemi alacağını, adayların güvenliğini sağlayacağını açıkladı.

Gerçek şu ki, gelişmeler seçimleri alabildiğine aşmıştı. Seçimler yalnızca bir görüntü, yalnızca bir bahaneydi. Siyasal iktidarın ve Türk Genelkurmayının açıklamalarını ifade ettiği ise şuydu: Son on yıldır Kürdistan'da sürdürülen kanlı ve kirli savaş daha bir boyutlandırılacak, daha bir tırmandırılacaktı. Soykırım niteliği kazandırılacaktı. Seçim yapılıyor görüntüsü verilecek, ama aslında seçim yaptırılmayacaktı. Her türlü kanlı, hileli ve kirli silaha başvurularak Kürt halkı devre dışı bırakılacak, gerekirse imha edilip iradesini şu ya da bu yönde ortaya koymasına fırsat verilmeyecekti.

Başta askeri alanda olmak üzere olağanüstü hazırlıklar yapıldı ve saldırıya geçildi.

Bugün Kürdistan'da seçimleri anıştıracak bir atmosfer yok. Gerçek budur. Yüzeydeki görüntüler son derece yanıltıcıdır. Sömürgeci burjuvazi Kürdistan'da seçim yapmıyor/yaptırmıyor. Kürdistan'da seçim bahanesiyle yürütülen kanlı/kirli bir savaş var yalnızca. Havadan ve karadan Kürt illeri ve köylerine bomba yağdırılıyor, yakılıp-yıkılıyor. Kürt Kurtuluş hareketinin etkin olduğu yerlerdekiler baş-

ta gelmek üzere halk göçertiliyor. Burada yalnızca oy potansiyelinin yok edilmesi/halkın oy kullanamaz hale getirilmesi gibi bir faaliyet değil, düpedüz bir insansızlaştırma harekatıdır sözkonusu olan. Açıkçası sömürgeci devlet temsili de olsa bir seçim yarışının yapıldığı bir ortamı yaratma çabasının değil, doğrudan PKK'nın şahsında Kürt halkı ile şiddetle yoğrulmuş bir siyasal hesaplaşma çabasının içindedir.

Kontr-gerillanın faaliyeti artmış olup, DEP'ten aday olma ihtimali taşıyan hemen herkes gözaltına alınıyor, işkenceden geçirilip katlediliyor ya da tutuklanıyor. DEP binaları bombalanıyor, kundaklanıyor. DEP adaylarını açıklayamaz hale getirilmiş bulunuyor. Kürt halkı siyasal yaşamını (seçim çalışması da dahil) yeraltında yürütüyor. Yürütmeye çalışıyor. Saldırılar metropollere de taşındı. DEP Genel Sekreterine dönük siyasal suikast ve DEP merkezinin bombalanması bunun en somut örneğidir. Kısacası Kürdistan'da seçimin Kürt halkı ve onun illegal ve legal temsilcileri bakımından bir hükmü yok. Seçime, eğer buna seçim denirse, devlet ve onun belirlediği kural/ya da kuralsızlıklar ortamında devlet yanlısı aşiret ağaları ve korucubaşları giriyor.

Bir kez daha yapılan bir seçim değildir. Seçim adına ortaya konan, dozu her geçen gün biraz daha artan şiddet içerilmiş bir saldırı eşliğinde oynanan kanlı, kirli ve hileli bir oyundur. Tarihsel/sınıfsal ve siyasal karakteri ikiyüzlülük, yalancılık ve hilebazlık olan sömürgeci burjuvazinin, siyasal otoritesinde başgösteren çözülüşünü engellemek, siyasal üstünlüğü yeniden ele geçirmek için başvurduğu bir yutturmacadır. Hiçbir meşruiyeti yoktur.

Öyleyse ne yapılmalıdır?

Kürt kurtuluş hareketinin gerçek temsilcisi PKK anlaşılmaz bir suskunluk içindedir. Seçimlere çok az bir süre kaldığı halde hala genel tutumunu açıklamış değil. Politika boşluk affetmez. Nitekim PKK'nın politika ve tutumunu açıklamada gecikmesi mücadelenin seyri bakımından olumsuz rol oynamıştır. Seçimlerin yalnızca bir görüntü olacağı/ ve sömürgeci burjuvazinin bunu bir oyuna çevireceği dün de az çok biliniyordu Bu oyun önceden bozulmalıydı. Gecikilmiştir ve sömürgeci devlet kayda değer bir mesafe almıştır.

Kürt halkının sözde legal temsiline soyunan DEP ise tam bir aymazlık içinde davranmıştır. Gelişmelerin seçimleri çoktan aştığı, yalnızca ve yalnızca Kürt halkına yönelik kanlı bir saldırının bahanesi olarak kullanıldığının ayan-beyan ortaya çıktığı, herşey bir yana DEP'in merkezi Türk parlamentosundan histerik çığlıklar eşliğinde atılmasının gün meselesi olduğu bir aşamada, DEP uzun bir süre seçimden çekilip çekilmemeyi tartışmıştır.

Komünistler normal koşullarda seçimlere katılınabileceğini, ancak, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerin o anki bilinen seyri ile bile bu tutumun mutlaklaştırılmaması gerektiğini açıklamışlardı. *"Örneğin, Türk burjuvazisi bugün yerel seçimlerde üstünlük sağlamanın bir yolu olarak dozu artan bir şiddet ile her türlü hileyi içiçe kullanmak eğilimindedir. Bu öyle bir noktaya varabilir ki, bu durumda seçimler her türlü meşruiyetini yitirir ve seçimlere katılmak burjuvazinin kaba bir oyununa alet olmaya dönüşebilir. Böyle bir durumda komünistler ve devrimciler seçimleri boykot yoluna da gidebilirler"*, deniyordu.

Gelişmeler komünistlerin "varabilir" dedikleri noktaya varmıştır. Komünistler Kürdistan'da seçim adı altında ortaya konan kirli ve hileli oyunu vakit geçirilmeksizin teşhir etme yoğun çabasına girmeli, yığınları seçimleri boykota çağırmalıdırlar. Düzene ve düzen partilerine tek bir oy dahi atılmaması istenmelidir.

Tersi bir tutum yalnızca kardeş Kürt halkına dönük yüzü ile değil, Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve devrimci kuvvetlerine dönük yüzü ile de kanlı, kirli bu seçim oyununa alet olmak anlamına gelecektir. Unutulmamalıdır ki, sömürgeci devletin bu alanda elde edeceği "siyasal zafer" yalnızca Kürt halkına dönük bir saldırının değil, Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve devrimci kuvvetlerine dönük kapsamlı bir saldırının da dayanağı olacaktır.

Bu fırsat onlara verilmemelidir.

Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve devrimci kuvvetleri ile Kürt kurtuluş mücadelesi arasındaki yalıtıklığa son verilmeli, birleşik bir devrim mücadelesinin yolu döşenmelidir.

Kürdistan'da kirli savaşa da, kirli seçime de hayır!

Özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek için ileri!

S. METİN

Kürt sorunu ve seçimler

Kürt sorunu konusunda düzen cephesinde iki ayrı yaklaşım birbiriyle çatışmalı bir halde uzunca bir süre yanyana yaşadı. Amerikancı çözüm olarak nitelenebilecek ve en net ifadesini Özal'da bulan "siyasal çözüm" eğilimi bir müddet atağa geçer gibi de göründü.

Bugün de, bu iki eğilim ortadan kalkmış değil. Ne var ki biri diğeri lehine bu "atak" pozisyondan geri çekilmiş durumda. "Siyasal çözüm" eğilimi uzunca bir süredir kendini ifade etmemekte ya da oldukça silik/ürkek ve tavizkar biçimler altında ifade etmektedir.

Özellikle Diyarbakır olaylarının ardından düzenin Kürt sorunu konusunda kendi içinde bir "uzlaşma zemini" sağlamış olduğu söylenebilir. Ne var ki bu uzlaşma, düzenin mevcut çeşitli alternatiflerden birini seçmesi biçiminde gerçekleşmedi. Denilebilir ki, uzlaşmanın zemini, gelinen yerde düzenin önünde başka hiçbir seçeneğin olmadığı konusunda daha da netleşmesiydi.

Diyarbakır olayları, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin gelişme düzeyi konusunda, "ülkenin bütünlüğü"nün ne denli tehdit altında bulunduğu konusunda, sömürgeci sermaye devleti açısından son derece açık bir mesaj oldu. Ama yalnızca sömürgeci sermaye devleti açısından değil, belki de daha fazla emperyalist güçler açısından...

Kürt ulusal kurtuluş hareketinin ikili iktidarı zorlayan bir gelişme düzeyine ulaştığı bu aynı dönem, sömürgeci düzen açısından emperyalistleşme heveslerinin ne denli dayanıksız olduğunun çıplak gözle görülür hale geldiği bir dönemdi de. Sömürgeci sermaye düzeni, Orta Asya'da yeni mevziler elde etmek bir yana, bu süreçte, daha önce elde etmiş bulunduğu küçük mevzilerden de sökülüp atıldı. Bu gelişme Kürt sorunu üzerine kurular. reformcu-yayılmacı çözüm hayallerine de ağır bir darbe oldu. Zira Kürtlerin vasiliği, Güney Kürdistan'ı da kapsayan bir federasyon vb. hayaller, daha geçiş bir yayılma planının bir parçası olarak anlam kazanıyordu. Yayılma hevesleri kursağında kaldıkça, sömürgeci sermaye devleti kendi gücü (güçsüzlüğü) konusunda daha gerçekçi değerlendirmeler yapmaya başladı. "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne" iddiası yumuşak biçimde geri alındı. Türk burjuvazisi esneklik imkanlarını zorlayan "riskli" yönelişlerden geri durmaya başladı. Kürt ulusal hareketine, PKK'yı ezmeden verilecek her tavizin kendi geleceğini ciddi biçimde zora sokabileceğini düşünerek, federasyon, Kürtlerin varlığı vb. eğilimlerden uzaklaştı. Kendi içindeki bu yöndeki eğilimleri de tehdit ve sindirme kokan bir tavırla iyice etkisizleştirdi.

Tüm bu gelişmelerin ardından düzen, Kürt sorunu konusunda soykırım ve imha politikası üzerinde, topyekün savaş politikası üzerinde tutumunu kesinleştirdi. Bugünkü egemen politika "ez ve öyle ver" biçiminde formüle edilen Kissinger çözümü çerçevesindedir. Ne var ki kendine ait belli sınır çizgileri olan bir politikadır bu.

Üniter devlet bu sınır çizgilerinden biridir. Düzen yalnızca Kürt sorununun devrimci tarzda çözümüne değil, bugünkü koşullarda bu sorunun reformcu bir tarzda da olsa üniter devlet anlayışı dışındaki çözümüne de kapalıdır. Federasyon vb. gibi iki ayrı devlet örgütlenişini gündeme getiren çözümlerin, bugünkü güç dengeleri içinde kendi geleceğini ciddi biçimde tehdit edebileceğini düşünmektedir.

Sorunu genel bir "demokratikleşme" kapsamı içerisinde ele alma, bu sınır çizgilerinden bir diğeridir. Düzen, devrimci Kürt hareketinin ezildiği koşullarda dahi, sorunu "Kürt sorunu" kapsamı içinde çözme eğiliminde değildir. Sorunun çerçevesini, Kürt ulusuna bazı temel ulusal hakların verilmesi biçiminde değil, genel bir "demokratikleşme" çerçevesinde bazı kültürel hakların verilmesi biçiminde ortaya koymaktadır. Bu "Kürt realitesi"ni tanıma çizgisinden, "Kürt sorunu yok terör var" çizgisine geçiştir. Daha önce belirttiğimizi yinelersek, bu "tavırsız" görüntünün ardında düzenin kendi gücüne güveni değil tersine güvensizliği yatmaktadır. Düzen, düzeniçi de olsa üniter devlet sınırlarını zedeleyen her çözümün, bugünkü sorunlar yumağında, kriz ortamında ve güçler dengesi içinde istikrarı sağlamak bir yana inisiyatifi kaybetmek anlamına geleceğini düşünmektedir.

Bu koşullarda düzen açısından tek çare şiddet ve terör politikasını yoğunlaştırmaktı. Topyekün savaş adı altında Kürt soykırımına doğru yönelmekti. Ki yaşanan da budur.

Zira düzenin sorunu düşündüğü ve istediği

tarzda çözebilmesinin bazı zorunlu şartları vardır. Bunlardan biri, yokedilmese bile PKK'nın ezilerek etkisizleştirilmesidir. Düzenin hareket serbestisini sınırlayan, onun Kürt sorununda daha esnek bir tutum alabilmesini engelleyen en önemli unsur Kürt ulusal hareketinin devrimci bir önderliğe sahip olmasıdır. Düzen, devrimci önderliği reformize edebilecek esneklik imkanlarına ise, kendi yapısal sorunları nedeniyle bugünkü koşullarda sahip değildir. PKK'yı tümüyle reformcu bir zemine çekebilecek denli esneme imkanlarından (örneğin federasyon) hemen tümüyle yoksun olan düzen, bu koşullarda verilecek her tavizin Kürt hareketi için bir mevziye dönüşeceğinin farkındadır. Bu nedenle PKK'yı ezmeden taviz vermeye yanaşmamaktadır.

Düzen, terör ve katliam politikası ile Kürt halkını sindirmek, bu yöntemle onu ehven-i şere razı etmek istiyor. Kuşkusuz ki şiddetin daha açık biçimler altında kitlelere de yönelmesi, Kürt halkının PKK'ya verdiği desteği engellemek amacı da taşıyor. Öncüyü yığınlardan koparark yalıtmak, şiddet politikasının temel amaçlarından biridir.

Bu şiddet ve imha politikasının amaçlarından biri de, Kürt ulusal kurtuluş hareketi içindeki zayıf unsurları reformist bir zemine çekebilmektir. Böylece Kürt sorununu, düzenin çizdiği çerçeve içinde çözmek eğiliminde bir muhatap güç de yaratılmış olacaktır. Ki Kürt ulusal hareketi içinde böyle bir "çözüme" rıza göstermeye yatkın bir kesimin varlığı bilinmeyen bir gerçek değildir.

Düzenin, bir süredir sistemli bir şekilde uyguladığı katliam ve kırım politikası ile ulaşmayı amaçladığı hedefler işte bunlardır.

***

PKK ise kendi ifadesiyle "dengeyi yakalamak" istiyor. Bunu başardığında, düzeni kendi asgari talepleri ekseninde bir "siyasal çözüm"e razı edebileceğini umuyor. Siyasal çözüm platformunu oluşturmak için "denge durumu"nu yakalamak; denge durumunu yakalamak için devrimci tarzda yeni mevziler elde etmek... PKK'nın izlediği hat kısaca böyle özetlenebilir.

PKK, bir süreden beri dengeyi yakalamak ve devleti siyasal çözüme zorlamak için devletin Kürdistan'daki siyasi ve askeri otoritesini tümüyle tartışılır hale getirmeye çalışıyor. Daha bugünden vergi, askerlik, yargı, basın, eğitim, partiler vb. alanlarda kendi otoritesini dayatmaya başlamıştır bile... Öte yandan PKK, bu aynı amaç doğrultusunda metropollere yönelik bir "yıldırma" savaşı yürütüyor. Savaşı büyük kentlere de yayarak, buradaki olağan yaşamı engellemeye, savaş gerçeğini buralarda da daha algılanır hale getirmeye çalışıyor.

***

Bu dengeler, önümüzdeki günlerin ne denli sıcak geçeceğini yeteri açıklıkta ortaya koymaktadır. Newroz ve yerel seçimlerin üstüste düştüğü önümüzdeki Mart ayı, bu sıcaklığın en hissedilir olduğu süreçlerden biri olacak. Gerek düzenin gerekse devrimci ulusal hareketin sürece bu bilinçle hazırlandıkları açık.

PKK yerel seçimleri, bölgede inisiyatifi daha ileri düzeyde ele geçirmek, giderek de ulusal meclisin dayanağı haline getirmek için özel bir hazırlık içerisinde görünüyor.

Düzen ise bütün gücüyle PKK'nın bu hesabını boşa çıkarmaya çalışıyor. Seçim öncesinde şiddeti yoğunlaştırarak, seçim sırasında ise çeşitli hilelere başvurarak, mümkünse yerel seçimleri Kürt ulusal hareketinin gücünü gölgeleyecek bir "referandum"a dönüştürmek istiyor.

Ama muhtemelen asıl mücadele seçim öncesinde, Newroz günlerinde yaşanacak. Newroz günleri seçimlerin kimin denetiminde yapılacağına da açıklık kazandıracak.

Herşey önümüzdeki sürecin özelde Kürt ulusal hareketinin genelde ise devrim sürecinin gelişimi açısından kritik gelişmelere gebe olduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz ki biz komünistler bu süreçte devrimci Kürt ulusal hareketine destek vermek için elimizden gelen gayreti göstereceğiz. Newroz ve seçim sürecinde devrimci Kürt ulusal hareketi lehine sayılacak her sonuç, yalnızca Kürt halkının mücadelesine ivme kazandırmış olmayacak, aynı zamanda düzenin sınıf ve emekçilere yönelik saldırı imkanlarını sınırlayacak, işçi ve emekçi hareketinin politizasyon olanaklarını da arttıracaktır.

Bu destek seçimlerde hangi biçimi alacaktır? Propaganda ve ajitasyon çabası mı? Boykot mu? Ya da Kürt ulusal hareketinin seçim platformunu desteklemek mi? Bu konudaki tutumumuz PKK'nın tutumunun netleşmesine ve seçim platformundaki tutarlılığa bağlı olarak açıklığa kavuşacaktır. Ama hangi biçimi alacağı bugünden belli değilse bile Kürt emekçi halkına ve devrimci ulusal harekete verilecek desteğin komünistlerin seçim çalışmalarında temel önemde bir yer işgal edeceği kesindir.

8 Mart: Dünya emekçi kadınlar günü

Yüzyıllar boyu esaret zincirlerine mahkum edilmiş kadının eşitlik ve özgürlük uğruna verdiği kavga çok eskilere dayanır. Kadının ilk direnişi sınıflı toplumun tarih sahnesine çıkmasıyla başlar. O güne kadar topluma egemen olan eşitlik ve kardeşlik, özel mülkiyetin bir zümrenin eline geçmesiyle birlikte bozulmuştur. Egemen sınıf toplumun diğer katmanlarını boyunduruk altına almıştır. Kadın ise çift yönden, hem sömürülen sınıfların bir üyesi olarak ve hem de cins olarak ezilmiştir. Efsanevi Amazon kadınları, ilkel komünal toplumda sahip oldukları etkin ve saygın yerin ellerinden alınmasına karşı direnişe geçtiler. Tarihteki ilk savaşçı kadınlar onlardı.

O günden bugüne kadın hep mücadelenin içinde olmuştur. Her türlü baskı, sömürü ve haksızlığın karşısına dikilmiştir. Alınterinin en azgın bir sömürüsü anlamına gelen kapitalizmin doğuşuyla birlikte ise yerini emek ve devrim cephesinde almıştır. Kölelik koşullarına mahkum edilen, sefalete sürüklenen, fuhuşa itilen, cinsel bir meta olarak aşağılanan emekçi kadın sermayeye karşı verilen birçok şanlı direnişin altına imzasını atmıştır.

8 Mart 1857'de New York'lu 40 bin dokuma işçisi kadın, 18 saate varan çalışma saatlerine ve vahşi sömürüye karşı başkaldırmışlardı. Ve yine 8 Mart'ta 1886'da tekstil işçisi kadınlar sendikalaşma, oy hakkı ve eşit işe eşit ücret gibi taleplerle sermayeye karşı direnişe geçtiler. Polisin çıkardığı yangın sonucu yaşamlarını yitirdiler. Bu nedenle 8 Mart tüm dünyada emekçi kadınların mücadele günü olarak kutlanır.

Paris Komünü'nde barikatlarda savaşan, sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi için ön saflarda yürüyen emekçi kadını bugün de özgürlük, eşitlik ve devrim için savaşıyor. O, burjuva kadının zaman zaman feminizm aracılığıyla yükselttiği "cinsel özgürlük", "bireysel özgürlük" safsataları uğruna değil, gerçek toplumsal kurtuluş için mücadeleye atılıyor. Zira emeğin sömürülmediği, baskının ve zulmün olmadığı, halkların kardeş, toplumsal zenginliği üreten işçi sınıfının aynı zamanda yöneten olduğu bir toplumsal düzen kurulmadan kadının da esaret zincirlerinden kurtulamayacağı açıktır.

Burjuva feministin düşmanı erkektir, mücadelesi kısır ve koftur. İşçi-emekçi kadının düşmanı ise kapitalist kölelik düzenidir. O proletarya saflarında mücadeleye atılmaktadır. Onun zaferi sosyalizm, sosyalizm ise gerçek kurtuluşu olacaktır.

Kapitalizm kadını metalaştırıyor

Tüm sınıflı toplumlarda ezilen kadın, kapitalizm tarafından kelimenin gerçek anlamında metalaştırılmıştır. Kadın insanal özelliklerinden soyutlanan bir nesnedir artık. Ona toplumsal önyargılar, gelenekler, yasalar, din ve medya tarafından yüklenen imajlar binbir türlüdür. Ama ister kutsal ana, ev kölesi veya cinsel obje olarak resmedilsin, yaratılan bu suret gerçek insana tümüyle yabancıdır.

Kapitalizmde yabancılaşmanın ve yozlaşmanın boyutunu anlayabilmek için, TV ekranlarında günbegün toplumun karşısına çıkarılan kadın tipine bakmak yeterlidir. Ki bugün televizyon ve bir bütün olarak medya kapitalist sistemin elinde toplumu biçimlendirmenin, yönlendirmenin en güçlü silahlarından biridir.

Yalnızca reklamları ele alalım. Deterjan reklamlarında kadın tipik bir ev hanımı/kölesidir. Bütün yaşamı evin dört duvarı arasında geçmektedir. İşi gücü çamaşırları daha beyaz, olağanüstü beyaz ve beyaz ötesi yıkamaktır. Tüm derdi bulaşık, çamaşır ve evin temizliğidir. Gerçekte son derece aptallaştırıcı, darlaştırıcı ve sıkıcı olan bu işlere reklamlarda özel bir anlam yüklenir. Kocasının kariyerini düşünen kadın gömlekleri beyaz ötesi yıkar. Çocuklarının sağlığına değer veren anne çamaşırları mikroorganizmalardan dahi temizler. Akıllı kadın kaliteli deterjanı ucuza alır vs.

24 saat evinde ağır bir işçi gibi çalışan ev kadınının yaptığı iş reklamlarda çocuk oyuncağına dönüşür. Reklam sloganları hep: "şipşak yıkar", "dağ gibi bulaşık bitti bile" vb. yalanlarla doludur. Tüm ev içi tüketim maddelerine yönelik reklamlarda kadın hep erkeğin hizmetçisidir. Erkek televizyonun önüne kurulmuştur, mutfakta ise kadın bulaşıklarla boğuşmaktadır. Filme yetişmek isteyen kadının imdadına komşu kadının önerisi yetişir: Vim! Reklamın mesajı şudur: Vim'le yıkayan kadın işlerini anında bitirir. Karısına Vim alan erkek bulaşık makinası almaktan kurtulur... Reklamlar, temizlik- bulaşık-yemek üçgeninde ömür tüketen kadının hep mutlu, bakımlı ve güzel olmasını ayrıca kuraldan sayar. Öyle bir imaj yaratılır ki, bunu başaramayan kadın eksik, hatalı ve suçludur.

Şampuan, krem, sabun, parfüm vb. ürünleri pazarlayan reklamlar ise büsbütün kadının sonsuz gençliği, güzelliği ve tazeliği üzerine kuruludur. Bir kadının en temel görevlerinden biri gençliğini ilelebet korumaktır. Bunun için gece kreminden tut da tırnak losyonuna kadar her türlü tüketim maddesi mevcuttur. Kadının doğal güzelliği kapitalizm tarafından "bakımsızlık", doğal bir tarzda yaşlanması erkeğe ve topluma karşı saygısızlık sayılır. Kadının güzellik normlarını belirleyen kozmetik sanayisi ve onun kar hırsıdır. Reklamların pompaladığı mesajlar öylesine yoğun ve etkilidir ki, yüzünde bir kırışık belirleyen kadın adeta bunalıma itilir. Onlarca ve yüzlerce çeşit krem denemeye itilir.

Kapitalizmde kadının gençliğine tapılması, aslında onun bir cinsel obje olarak değerlendirilmesinden başka bir şey değildir. Kadının gençliği ile birlikte cinsel cazibesi de yitir. Cinsel cazibesini yitiren kadın ise kapitalizmde tüm "değerini" yitirmiştir. Reklamlarda kadın ister temizlik, ister kariyer yapsın, önplanda hep cinsel çekiciliği vardır. Olumlu bir rolde yaşlı kadına ya hiç yer yoktur, ya da genç ve güzel kadına öğüt veren pozisyondadır.

Araba reklamında baldırıyla, çikolata reklamında şuhluğuyla, mobilya reklamında başdöndürücü güzelliğiyle boy gösteren kadın, herbiri cinselliğiyle sıkı sıkıya bağlı değişik mesajlar içerir. Herşeyden önce kadın ile meta arasında paralelik kurulmak istenmektedir. Kadın kadar heyecan verici bir araba veya kadın lezzetinde bir çikolata vb. gibi. Diğer yandan kadın ambalaj kağıdı gibi kullanılmaktadır. Örneğin arabanın üzerine uzanmış bir kadın vücudu ile araba çekici kılınmak istenmektedir. Verilen diğer bir mesaj ise kadının satın alınırlığıdır. Yani, "güzel bir kadına sahip olmak için x marka araba kullan".

Gelişen kapitalizmde gittikçe daha çok kadının çalışma yaşamına girmesi, reklamlarda iş kadınlarının sık sık boy göstermesine yol açmıştır. Fabrikalarda sefalet koşullarında çalışan işçi kadın elbetteki reklamlara yansımaz. Tersine reklamlarda kadın ya patronun kabul odasındaki süs bebeği sekreter ya da erkek iş arkadaşlarının başını döndüren patroniçedir. Bu reklamlarda da kadını aşağılayan bir çok mesaj gizlidir. Öyle ki, patronun yüreğini hoplatmayan kadın başarılı olamaz, cinsel cazibesini kullanmayan kadın kariyer yapamaz vs. gibi.

Medyanın reklamlar ve diğer iletişim araçları aracılığıyla topluma enjekte ettiği kadın imajının işlevi çok yönlüdür. Bir yönü, kendisine sunulan imaja yetişmek isteyen kadını tüketime yöneltmektir. Şu marka margarin alırsam kadınlık görevlerimden biri olan yemek işini daha mükemmel yaparım. Şu marka parfüm kullanırsam kocama daha cazibeli görünürüm. Şu rujla patronun gözüne girerim vb. gibi.. Diğer tüketim mallarının yanında yalnızca kozmetik sanayinin kapitalizme sağladığı devasa kazanç gözönüne alındığında bile bunun önemi daha iyi anlaşılır.

Diğer yönü ise kendini tüketime veren kadının kendisini tüketmesidir. Kendini kullandığı parfüm, giydiği marka, satın aldığı deterjanla yaratmaya çalışan kadın gerçekte hiçleşmektedir. Burjuva kadını elinde olan imkanlarla reklamlarda yaratılan imajlara yaklaşığı ölçüde içi boşalmış bir asalağa dönüşmektedir. İşçi-emekçi kadını ise yaratılan imaj ile kendi arasındaki aşılamaz uçurumu görüp ya öz saygısını yitirmekte, ya da başta fuhuş olmak üzere türlü dejenerasyonlara uğramaktadır.

Reklamlarda sunulan kadın tipi, kapitalizmin yaratmak istediği, kimi zaman ise yaratmayı başardığı kadındır.

Bu imajı parçalamak, başta komünist kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçi kadınların kendilerini yeni değerlerle baştan yaratmalarıyla mümkündür. Burjuva kültürün ve yaşam biçiminin yarattığı kadının karşısına sınıf mücadelesinin içinde şekillenen, komünist hareketin yeni geleneği ve kültürüyle dönüşen kadın tipi dikilmelidir. Bu kadın herşeyden önce sınıf bilinçli proleterdir. Bu kadın komünisttir.

İhtilalci sınıf partisini yaratmak için

Daha çok enerji, daha çok çaba!..

Yüzyılın başında Bolşevik parti öncülüğündeki Rusya proletaryası onurlu mücadeleleri sonunda sosyalist devrimler çağını açtı. Komünist bir dünya için bütün enerji ve çabalarını yoğunlaştırdı. Ne var ki, yüzyılın sonuna gelindiğinde bu ilk deneyim başarısızlığa uğratıldı. Komünistler ve devrimciler açısından bu paha biçilmez pratik süreç, önemli sonuçlar çıkarılabilecek canlı ve zengin bir kaynaktır. Bu sürecin tahlili halen tüm marksist-leninistlerin acil sorunu ve görevidir.

Yaşanan 70 yıllık süreçte gelişen olayların karmaşıklığı, sürecin bu biçimde sonlanmasında etken olan öznel ve nesnel koşullar, marksist-materyalist yöntemle irdelenip bundan gerekli sonuçlar çıkarıldığında, sosyalizmin ideolojik gelişmesinin önü açılmış olacaktır. EKİM, ulaştığı ideolojik perspektifleri ve teorik düzeyi ile bu doğrultuda oldukça anlamlı bir başlangıç yapmıştır. Bunu yaparken hiçbir biçimde akademisyence bir çaba içine girmemiştir. Sosyalizmle işçi hareketinin örgütlü birliğinin ifadesi olacak ihtilalci sınıf partisinin yaratılması çabası ile ideolojik-teorik gelişme diyalektiğini doğru bir biçimde ele almıştır. Tüm enerji ve çabasını, düşünce/eylem organik bütünlüğünü kurma doğrultusunda yoğunlaştırmıştır.

Doğu Bloku'nun çöküşüyle iktidarının sonsuzluğundan dem vurmaya başlayan dünya burjuvazisi, sosyalizme olmadık nitelikler atfederek psikolojik bir üstünlük sağlamaya çalıştı. Sosyalizmin hızla prestij kaybettiği koşullarda bu üstünlüğü sağlaması doğaldı. Ama bu kısa ve geçici bir süre olarak yaşandı ve kapitalist sistemin doğasından kaynaklanan uzlaşmaz çelişkiler kendini tüm açıklığı ile dışa vurmaya başladı. Bugün derinleşen bunalım ile birlikte faşizm, ırkçılık, işçi ve emekçilerin daha yoğun sömürüsü gündemdedir. Düne kadar BM, NATO gibi örgütler "Doğu"dan esen soğuk rüzgarlara karşı sıcak kalkan görevini yerine getirecek askeri ve siyasi yapılar iken, bugün emperyalizmin vahşetini ve sömürüsünü daha açık ve kolay biçimde gerçekleştirmenin araçlarına dönüşmüştür. Körfez savaşı ve Somali, cilalanmış haydutluğun en çarpıcı örnekleri olmuştur.

Bugün dünya burjuvazisi her ne kadar "sosyalizm bitti!", "Marksizm-Leninizm öldü!" çığlıkları atsa da, buna kendisi de inanmıyor. Devrimci kalkışmaları bastırabilecek askeri güçleri bugünden konumlandırıyor. Kitleleri susturabilmek, gelişecek devrimci muhalefete gözdağı verebilmek için uluslararası planda şiddet ve terör yöntemleri geliştiriyor.

Yozlaşmış bürokratik rejimlerin çöküşü sosyalizmin prestij kaybında önemli bir etken oldu. Fakat kapitalist sistemin gerçek yüzünün, sistemin çelişkilerinin günyüzüne çıkmasını da hızlandırdı. Bugün dünya çapında servet-sefalet kutuplaşmasının ulaştığı boyut, kitlelerin sisteme karşı nefret ve kinini mayalamaktadır. En gelişmişinden en gerisine kadar kapitalist ülkelerde yükselen kitle muhalefeti, henüz sistemi doğrudan hedef alan bir politik muhteva kazanamamıştır. Fakat ülke özgülüne ve çelişkilerin boyutuna göre değişen farklı özellikler taşımakta ve giderek aktif kitle gösterileriyle kendini ortaya koymaktadır.

Odağında Türkiye ve Kürdistan'ın bulunduğu coğrafya da, bir devrim toprağı olmaya aday bölgelerin başında geliyor. Politikleşme eğilimi artan işçi hareketi, memur eylemlilikleri, Kürdistan'daki ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin aldığı boyut, tüm bunlar yeni bir yükselişin işaretlerini veriyor. Ancak bu kitle hareketliliğini yönlendirecek, onun dar istemlerini aşarak sınıf temelli politikalar üretecek, işçi sınıfı ve emekçileri iktidar hedefi doğrultusunda yönlendirip mücadeleye çekecek, işçi hareketi ile sosyalizmin birliğinin kendisinde cisimleşeceği ihtilalci sınıf partisinin yaratılmasının aciliyeti ve önemi bu koşullarda kendini daha yakıcı bir biçimde ortaya koyuyor.

Ülkemizde siyasal süreç inişli-çıkışlı bir grafik çiziyor. 12 Eylül darbesinin ardından işçi sınıfı ve öğrenci gençlikte görülen hareketlilik (1987-90) bir süre sonra yerini sessizliğe bıraktı. Yaz dönemi işçi eylemleri, kitle hareketliliği, memur eylemlilikleri suskunluk döneminin aşılmakta olduğunu, devrimci bir müdahale ortaya konduğu koşullarda politik sürecin hızla ilerleyeceği bir dönemin başlangıcı olacağını göstermiştir. Bugün uygulamaya konan özelleştirme saldırısıyla, işçi ve emekçilerin öfkesini hergeçen gün daha fazla üzerinde toplayan burjuva koalisyon hükümeti,

düşük ücret, tensikat, baskı ve terörden başka hiç bir şey sunmamaktadır onlara. Bu komünistlerin görev ve sorumluluklarını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Henüz sınıf bilinçli politik eylemlilikten uzak olan bugünkü mücadele, işsizlik, düşük ücret, taşeronlaştırma vb. politikaların gündeme girmesiyle birlikte, siyasal bir muhteva da kazanmaya başlamıştır. İşgüvencesi vb. türden taleplerin öne çıkması, sendika bürokratlarını, bu talepleri de pazarlık konusu haline getiriyormuş gibi görünmek zorunda bırakmıştır. Onların bu konudaki samimiyetsizlikleri açıktır. Yükselen eylemliliği pasifize etmek, düzen sınırları içine çekmek için her yolu denemektedirler.

Kürdistan'da bütün hızıyla süren ulusal kurtuluş mücadelesi, yıllardır ihtilalci sınıf partisi öncülüğünde gelişen bir proletarya hareketiyle buluşamamanın eksikliğini duymakta, yaşamaktadır. Böylesi bir buluşmanın kendisinin sonu olacağını iyi bilen burjuvazi, bütün örgütlü güçleri ile bunun önünü kesmeye çalışmaktadır. Bir yandan demokrasi çığırtkanlığı yaparak Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın üstünü örtmeye çalışmakta, öte yandan da Türk işçi ve emekçileri içinde ırkçı-şoven duyguları kışkırtmaktadır. Böylece Türk ve Kürt halkının kardeşliğini baltalamaya, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle Türkiye proletaryasının sosyalizm mücadelesinin bütünleşmesini engellemeye çalışmaktadır.

Burjuvazinin bu oyunlarını boşa çıkarmak Türkiyeli komünistlerin misyonlarına sahip çıkmalarıyla mümkündür. Yükselen işçi hareketini örgütlü politik bir güce dönüştürmek, ulusal eşitlik temeli üzerinde Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinden de yararlanarak Türkiye topraklarında sosyalist devrimi gerçekleştirmek, ancak ihtilalci bir sınıf partisiyle mümkündür. Bu nedenle işçi sınıfının öncülerini siyasal bir sınıf örgütünde birleştirmek ve onları partinin militan kadroları haline getirmek, en acil görevlerimizden biridir.

30 yıl gibi azımsanmayacak bir zaman diliminde ülkemizde iki kez devrimci yükseliş yaşanmış ve karşı devrimle bastırılmıştır. Bir üçüncüsü ise yükselmektedir. Yoğun baskı, işkence ve teröre rağmen yığınlar üç kez patlama noktasına gelebiliyorlarsa, o ülkede devrimin neden yapılamadığının sorgulanması gerekir. Küçükburjuva popülist hareketler bundan kaçınmışlar, sorunların kaynağını örgüt-politika pratiğindeki hata ve zaaflara bağlama yüzeyselliğini aşamamışlardır. EKİM ise böyle bir sorgulamaya girişmiş, geçmişin köklü bir eleştirisini yapmıştır. Küçükburjuva popülizminin örgüt anlayışı ve politika pratiği ile üzerinde yükseldiği toplumsal taban arasındaki ilişkiyi açık bir biçimde ortaya koymuştur. Onun ideolojik perspektiflerine vurmuştur. EKİM ideolojik plandaki üstünlüğünü örgüt ve politika pratiğinden ayrı ele almamış ve bu gelişmenin asıl anlamını burada bulacağını sürekli olarak vurgulamıştır. Zira ideolojik güçlülük ve tutarlılık tek başına devrimi örgütlemeye yetmemektedir. Teorinin pratikle bütünleşmesi, ete-kemiğe bürünmesi, ona can vermesi gerekiyor.

EKİM bu iddiayı taşıyan bir harekettir. Bu iddiayı bir gerçeklik haline getirmek ise biz Ekimci komünistlerin görev ve sorumluluğudur. İdeolojik sağlamlığımız ve netliğimiz, tarihsel olaylara ve güncel siyasal gelişmelere ilişkin tahlillerimiz, örgütsel-politik perspektiflerimiz en büyük silahımızdır. Geriye tüm enerji ve çabamızı ihtilalci sınıf partisini yaratmak için kullanmak kalmaktadır.

"Daha çok enerji, daha çok çaba!" çağrısı bunun içindir.

Doğan CANSU

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalistler Balkanlar'da ateşle oynuyorlar

Emperyalistler tarihsel deneyimleri hiçe sayarak Balkanlar'da ateşle oynamaya devam ediyorlar. Önce Yugoslavya Federasyonu'nu dağıtarak bu ülke halklarını birbirlerine kırdırtma koşullarını yarattılar. Şimdi de, barışı yeniden tesis etme bahanesiyle, tutuşturdukları bu yangını kendi iğrenç emelleri için kullanmaya çalışıyorlar.

Yugoslavya'nın dağılmasından bu yana oluşturulan uluslararası komisyonların, önerilen paylaşım planlarının, yürütülen pazarlıkların ve tekrarlanan askeri müdahale tehditlerinin, emperyalist güçlerin Balkanlar'a ilişkin hegemonyacı emellerini sinsice uygulamaya koymaktan başka bir işlevi yoktur.

Yugoslavya'da ve Balkanlar'da etkinlik alanlarını ayırmak ve görece kalıcı bir statüko yaratmak bugüne kadar yürütülen uzlaşma, pazarlık ve tehditlerle mümkün olmadı. Sorun yalnızca dikkatleri üzerine toplayan Bosna-Hersek'le sınırlı değildir. Bölgede sayısız Saraybosna mevcuttur. Örneğin Makedonya ve Kosova sırada bekliyorlar.

Emperyalist güçler Yugoslavya toprakları üzerinde, birbirleriyle rekabet içinde, bölgedeki eski ittifaklarını diriltmeye ve yenilerini oluşturmaya çalışıyorlar. Bunu yapabilmek kuşkusuz kolay değil. Tarih belli ölçülerde çıkar ilişkilerini ve güçler dengesini değiştirdi. Örneğin AET çatısı altında gelişen ilişkiler, Fransa'nın bölgede Almanya'dan bağımsız ve rahat hareket etmesini zorlaştırıyor. Emperyalist güçler açıktan birbirlerini hedefleyerek mevzilenmekten kaçınıyorlar ve birbirlerinin çıkarlarını fazla zedelememeye çalış.yorlar.

Yugoslavya'nın dağılmasında baş rolü Almanya ve Vatikan oynadı. Almanya'nın eski geleneksel nüfuz alanı olan Hırvatistan ve Slovenya'yı Vatikan'ın desteği ile koparıp alması, Yugoslavya'nın sonunun başlangıcı oldu. Bugün Almanya'nın teşviki sonucu Hırvatlar topraklarını genişletmek için Bosna-Hersek'ten parsa koparmaya çalışıyorlar.

Bölgede iddialı diğer bir mihrak olan Fransa, güçsüzlüğünün yanısıra, AET içinde motor güç işlevi gören Fransız/Alman işbirliğini zedelememek için Bonn'un Balkanlar'a doğru uzanmasına ilk aşamada karşı çıkamadı. Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu Yugoslavya sorunu için bozmayı göze alamadı.

ABD ise sürecin başında gelişmelere müdahale etmenin politik olanaklarına sahip değildi. Ancak Sırpların doğudan, Hırvatların ise batıdan kıskaca aldıkları Bosna-Hersek, ABD için bölgede potansiyel ama henüz yetersiz bir basamak oluşturuyor. Bir kaç yıldır Bosna-Hersek'e iletilen iyi niyet mesajları böyle bir beklentinin ürünü.

ABD'nin dışta duruyor izlenimi vermesi, kuşkusuz Balkanlar'a ilgisizliğinden kaynaklanmıyor. Washington müdahaleyi "meşru" bir zemine oturtmak için çatışmaların çığırından çıkmasını ve kendisine davetiye çıkarılacak bir ortamın oluşmasını bekliyor. Kendilerini Yugoslav krizinin doğrudan muhatapları sayan Avrupalıların, özellikle Alman ve Fransızların işin içinden çıkamaz duruma gelmelerini istiyor.

Tüm bunların yanısıra, Yugoslavya krizi, Avrupa için oldukça iğrenç bir propaganda malzemesi işlevi de görmektedir. İktisadi krizin derinleştiği Avrupa'da, son dönemde belli bir mücadele dinamiği gelişiyor. Bu mücadeleyi saptırmak ve etkisizleştirmek için gündemi değiştirmek gerekiyor.

Geçmişte Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ne ilişkin bazı temalar abartılarak işleniyordu. Ya da Afrika halklarının sefaleti ekranlara getiriliyor, yardım kampanyaları düzenleniyor, böylece metropollerdeki gündem saptırılabiliyordu. Ama artık bu temalar etkili olmuyor. Grevlerin yaygınlaştığı ve yer yer genel greve dönüştüğü, işyerlerinin işgal edildiği, insanların sokaklara dökülerek mücadeleye atılma eğilimi gösterdikleri bir dönemde, bu kez de Yugoslavya dosyası açılıyor. İğrenç bir katliamın tüyler ürpertici görüntüleri ekranlarda enine boyuna gösteriliyor, yorumlanıyor.

Ancak, Yugoslavya'da yaşananların bu iğrenç kullanımı, vahşetin durdurulmasını ve müdahaleyi talep eden bir kamuoyunun oluşmasını da beraberinde getiriyor. NATO'nun devreye sokulmasında, bölgeye askeri yığmak yapılmasında ve Sırplara verilen son ültimatomda, özünde niyet farklı da olsa, kamuoyunun baskısının da rolü var. Fakat, emperyalistlerin Balkanlar'da askeri yığınak yapmaları ve mevzilenmeleri, barışı sağlamayacaktır. Savaşı kızıştırmak ve yaygınlaştırmaktan başka bir işlevi olmayacaktır.

Chiapas ayaklanması ve gerici rejimin manevraları

Zapata Ulusal Kurtuluş Ordusu (AZLN) gerillalarının Chiapas ayaklanmasıyla ezilen dünya halklarına verdikleri mesaj güncelliğini korumaya devam ediyor. Emperyalizmin ve gericiliğin başlangıçta küçümsediği bu mesaj ve onun içerdiği mücadele azmi, yalnızca Meksika'da değil Latin Amerika'da da soğuk bir duş etkisi yaptı.

Meksika hükümeti, olayı, sefaletin canlarına tak ettirdiği ve Guatemala gerillalarının teşvik ettiği bir avuç köylünün isyanı olarak tanıttı. Ordunun olay yerine ulaşmasıyla isyanın hemen bastırılacağını ve sükunetin sağlanacağını ilan etti. Ancak geri adım atmakta gecikmedi.

Aradan iki aya yakın bir süre geçti. Gelişmeleri yakından izleyen burjuva gözlemciler bile, Chiapas ayaklanmasının Meksika rejimini kökünden sarstığını ve 1924'den bu yana devam eden Kurumsal Devrim Partisi (PRI) iktidarının ilk kez büyük bir tehlike ile karşı karşıya kaldığını iddia ediyorlar. Meksika ordusunun başlattığı büyük ölçekli operasyona rağmen, AZLN gerillalarının denetim altına aldıkları yerleşim birimlerinin çoğundan çekilmediklerini, bu birimleri birer kurtarılmış bölgeye dönüştürdüklerini bildiriyorlar.

Bu arada, AZLN gerillaları tarafından esir alınan eski Chiapas valisi emekli general Absalon Castellanos serbest bırakıldı. AZLN bu işkencecinin affına ilişkin olarak Meksika halkına şunları söylüyor: *"Bunca aşağıladığı, çaldığı, tecavüz ettiği, rehin aldığı ve katlettiği insanlar tarafından affedilmiş olmanın verdiği utanç ve pişmanlığı ömrünün son gününe dek yaşama cezasına mahkum ediyoruz."*

Chiapas isyanı karşısında etekleri tutuşan iktidar, dizginleri elden kaçırmamak ve devletin namusunu kurtarmak için geniş çaplı bir operasyon başlattı. Diğer yandan da zaman kazanmak ve kitleler nezdinde büyük sempati uyandıran ayaklanmanın yayılmasını engellemek amacıyla "taviz verme" niyetini belgeleyen girişimlerde bulundu. Bazı bakanların azli, genel af vaadi, kiliseye arabuluculuk yapma ricası, AZLN'ye pazarlık masasına oturma teklifi vb.

ABD, Kanada ve Meksika arasında imzalanan serbest ticaret antlaşması NAFTA'nın reddedilmesi Chiapas devrimcilerinin başlıca talepleri arasındaydı. Sözkonusu antlaşmanın uzantısı sayılan bir başka sözleşmenin Meksika, Kolombiya ve Venezuelle arasında 20 Ocak'ta imzalanması öngörülmüştü. Chiapas isyanının yarattığı muhalefet dinamiği, sözkonusu anlaşmanın imzalanmasını engelledi. Sözkonusu ülkelerin devlet başkanları antlaşmayı imzalamayı süresiz olarak erteleddiler.

Hırsızlık ve dolandırıcılık üzerine inşa edilen bu düzen, sayıları iki bini geçmeyen gerillanın cesur eylemiyle yerinden oynadı. Egemen sınıflar taviz, tehdit ve pazarlıkların yanyana yürüdüğü bir sürç başlattılar. Düzenin tek umudu tavizkar görünerek süreci kendi lehine bir rotaya sokmaktır.

Ancak, bugüne kadarki gelişmeler, AZLN'in böyle bir tuzağa düşmek niyetinde olmadığını gösteriyorlar. 20 Şubat günü görüşmelerin arifesinde yayınlanan bildiride *"özgürlük, adalet ve herkes için demokrasiyi içeren adil ve şerefli bir politik çözüm"* talep edildi. Delegelerinin *"ne sadaka istediklerini, ne de büyüklerin sofrasında artan kırıntıların pazarlığını yapmak gibi bir niyetlerinin olduğunu"* açıklayan AZLN, *"eğer güçlülerin ağzı yeniden yalan konuşursa, bizim ağzımız da yeniden ateş konuşacaktır"* uyarısında bulundu.

Bir kaç haftalık bir süre içinde Meksika halkının büyük sempatisini kazanan AZLN komutanlarından Marcos, görüşmelere bizzat katıldı. Ayaklanmamızın temel hedefleri "özgürlük, demokrasi ve adalettir" diyerek ilk defa televizyon aracılığıyla Meksika halkına seslendi. İktidarın görüşmeleri oyalamaya dönüştürme ve süreci çıkmaza sokma manevralarına dikkati çeken Marcos konuşmasın,ı *"eğer sesimiz anlayışsızlık surlarını aşmaya yetmezse kim bizi tarihi ilerletmek için yeniden savaşın ve ölümün yolunu tutmaktan alıkoyabilir?"* diyerek noktaladı.

Bu somut gelişmeler ve veriler dışında AZLN'in hangi perspektifle görüşmelere yanaştığını henüz bilemiyoruz. AZLN, Meksikalı ünlü yazar Carlos Fuentes'in "postkomünizmin ilk isyanı" olarak nitelendirdiği bu mücadeleye politik bir boyut kazandırmak, kitlelere maletmek zorundadır. Yok eğer Salvador'da Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin yakın geçmişte girdiği yönelimi seçerse, sonucu önceden bellidir.

C. KAYNAK

Bir fabrikada eğitim çalışması

Güç örgütlülüktedir. Sınıflar ancak kendi örgütlü güçleriyle, çıkarlarını gözeten ve ihtiyaçlarını karşılayan bir toplumu yaratabilirler.

İşçi sınıfı kendi geleceğini kendisi kuracaktır. Özgür ve sınıfsız toplum onun eseri olacaktır. Marksist-leninist bir örgüt/parti, işçi sınıfının tarihsel rolünü kendine temel hareket noktası olarak alır.

Sınıfın örgütlenmesinde fabrika hücreleri tayin edici bir önem taşır. Bu tayin edici önemi kavrayan EKİM, her açıdan bunu yaşama geçirme çabasıyla hareket etmektedir.

Fabrika olarak EKİM'le tanıştığımız tarihten itibaren, onun ideolojik çizgisi ve örgütsel yönlendiriciliğinde bir çalışmayı hedef aldık. Fabrikada öncü konumda olan işçiler arasında ulaşabildiğimiz yedi işçiden üçü ile örgütün yönlendirmesi altında bir okuma grubu oluşturduk. İşçilerin düzeyini göz önüne alan bir eğitim programı hazırladık. Toplantılarda burjuva ideolojisinin işçiler üzerindeki etkisini kırmaya, onların sınıf bilincini geliştirmeye çalışıyoruz. Bu bilinç geliştikçe, sınıfın kurtuluşu konusunda üstlerine düşen görev ve sorumluluklara daha derin bir kavrayışla sahipleniyorlar.

Okuma grubumuz üçüncü toplantısını yapmış bulunmaktadır. İlk toplantı daha çok bir tanışma ve fikir alışverişi şeklinde geçti. İkinci toplantıda ise, daha önce konuştuğumuz konuları daha detaylı ve kapsamlı olarak ele aldık. İşçi arkadaşların hemen her konuda büyük merakları vardı. Birçok sorunda aydınlatılmak istedikleri belirgin olarak görülebiliyordu.

Üçüncü toplantının büyük bir bölümü işçi sınıfının örgütlenme ihtiyacına ve nasıl bir örgütlülük sergileyeceğine yönelik tartışmalarla geçti. Onların anlayabileceği bir dil ve yöntemle, örgütlenmenin ne olduğunu nesnel verilere dayanarak anlattık. Kapitalist düzenin örgütlülüğünü ve bu sayedeki kazanımlarını örnekledik. Sınıfta halen yaygın olan mevzi direnişlerin sonuçlarından hareketle, bu tür direnişlerin ne ölçüde örgütlü oldukları üzerine tartıştık.

Sınıfın örgütlenmesi sorununa nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda leninist örgütlenme anlayışını açtık. Geçmiş süreçten bu yana yaşanan olumlu ve olumsuz deneyimleri aktardık. Örgütlenme işçi sınıfı içerisinde ve fabrikalarda başlayacaktır. Bunun en güzel örneğinin, bugün kendilerinin bu toplantılara katılmaları olduğunu anlattık.

Toplantının ilerleyen sürecinde, sermaye sınıfının içinde bulunduğu yönetememe krizi ve bunun işçi sınıfına nasıl yansıdığı birbirine bağlı olarak ele alındı. Sermaye düzeni, başta Kürdistan olmak üzere bütün ülkede bir kriz ve çözümsüzlük içerisindedir. Ama yine de ayaktadır. Çünkü sınıf örgütsüzdür. Burjuvazi kendi düzenini ayakta tutmak için, başta devrimciler olmak üzere toplumsal muhalefete ve özellikle de sınıfın her türlü örgütlenme çabalarına şiddetle saldırmaktadır. Terör yasaları, infazlar, işkenceler, işçi direnişlerine zor yoluyla müdahale etme hep bunun ifadesidir. Bugün kurtuluşun ve bu kokuşmuş düzenin yıkılmasının en önemli önkoşulu, işçi sınıfının ihtilalci partisi önderliğinde tüm ezilen emekçilerin birleşmeleridir. Bu perspektif ışığında bugün genel grev-genel direniş şiarının hayata geçirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu doğrultuda nelerin yapılması gerektiği ve nasıl yapılabileceği üzerine açıklamalı bir tarzda konuşuldu.

Toplantının bir diğer gündemi, haklı talep ve istemlerle ilerleyen Kürt ulusal mücadelesi idi. Bu mücadelenin gelişimi anlatılarak, örgütlenmenin, kararlı ve militan bir çizginin önemi vurgulandı. Mücadelenin bugün Kürt emekçi halkına mal olduğu aktarıldı. İşçi sınıfı kendi tarzında örgütlendiğinde neler başarılabileceği irdelendi. Bir avuç insanla başlayan mücadelenin kararlılıkla ve inanmışlıkla gelişerek, tabana yayılması örneklendi.

İşçi sınıfının Kürt ulusunun meşru mücadelesini desteklemesi ve kirli savaşa karşı çıkması gerektiği üzerinde önemle duruldu.

Sömürgeci düzen kirli savaşın tüm masraflarını işçi sınıfının sırtından karşılamaktadır. Yeni vergi yasası, kelle vergisi, artırılan KDV oranları, fonlar... Tüm bunlar bu amaca yöneliktir. *Ekim*'in bu konuyla ilgili yazıları okundu. İrdelenen konu rakamlarla desteklendi ve örneklerle açıldı.

Türkiye'de siyasal süreçlerde bir kilitlenme yaşanmaktadır. Gerçek bir çıkış yolu ancak işçi sınıfının ihtilalci bir tarzda örgütlenmesiyle ve suskunluğunu kırmasıyla olanaklıdır. İşçi sınıfı tarihsel rolünü yerine getirme bilinciyle davranmalıdır.

Demir SAVAŞ

Örgüt ruhu ve sorumluluk

EKİM'in ilk çıkışı yurtdışmda büyük bir coşku ve ilgi yaratmış, insanlar faaliyetlere aktif olarak katılmaktan büyük bir heyecan duymuşlardı. Ne var ki, bu coşkulu etkinliği örgütlülüğe kavuşturma konusunda aynı başarı gösterilemedi. Yurtdışında bir örgüt ruhu yaratma ve insanları ona göre harekete geçirme düzeyine gelinemedi.

Örgüt içerisinde "kan uyuşmazlığı" olarak ortaya çıkan sorunlar yurtdışında da yaşandı. EKİM'in öngördüğü tarzda bir örgütlenme yaratılamadı. İlk çıkışın yarattığı coşkuyla bazı devrimci tepkilerin aşırıya vardırılmasının da bunda payı oldu. Örneğin geçmişte dernek vb. tipteki örgütlenmelerde yaşanan olumsuzluklar ve dejenerasyon anti-dernekçi bir tavıra yolaçtı. O dönemde demek gibi olanaklar değerlendirilmedi.

Öte yandan yurtdışınm yarattığı rehavet ortamı ve rahat yaşam koşulları devrimci kişilikte bir zayıflamaya yolaçtı. Düzenle varolan bağlar radikal bir tarzda koparılamadığı sürece bu daha da gelişti. Sonuç, savrulmalar yaşanması, devrimci faaliyetlerde zayıflık, örgütlü ve planlı bir çalışmadan yoksunluk, sorumlu ve disiplinli davranma ruhunda eksiklik oldu. Kuşkusuz bunda temel ve belirleyici etken örgütsüzlüktü. Belirli dönemlerde yürütülen kampanya şeklindeki olumlu faaliyetler bu gerçeği değiştiremedi. Örgütsüzlük ortamı liberalizmi ve sorumsuzluğu üretti. Bu ise insanlar arasındaki yoldaşça ilişkilerin kurulamamasını, gerekli sorumluluğun ve enerjinin gösterilmemesini, sağlıksız ikili ilişkilerin gelişmesini, varolan demokratik ortamın anarşist bir tarzda istismar edilmesini beraberinde getirdi. Tasfiyecilik kendisini böyle üretti. Tasfiyeciliğin olumsuz etkileri yoldaşlardaki ideolojik ve politik zayıflıkla birleşince bazı unsurlarda ideolojik-politik-örgütsel bir savrulmaya yolaçtı.

Politik faaliyetlerdeki eksiklik ve zayıflık hoşnutsuzluğun ve tepkiselliğin yanısıra hantallığa ve tembelliğe yolaçtı. Bir türlü aşılamayan kısır tartışmalar tam bir bunalıma dönüştü. Tasfiyecilik yaşanan olumsuzlukları gerekçe göstererek kendisine ideolojik-politik bir zemin yaratmaya çalıştı.

Kuşkusuz, yurtdışında yaşanan olumsuz gelişmeler ve tasfiyecilik örgütün yaşadığı gelişmelerden kopuk düşünülemez. Fakat buna rağmen yurtdışında yaşananların kendi özgün koşulları ve atmosferi vardı.

Dolayısıyla yurtdışını anlamak, yurtdışının özgün koşullarını ve gelişmelerin ideolojik-politik muhtevasını anlamakla mümkündür. EKİM'in ilk çıkışında diğer örgütlerden kopan insanlar EKİM'in ideolojik-politik çizgisiyle gerçek anlamda birleşemedikleri ölçüde geçmiş gelenekten kopamadılar. İdeolojik zayıflama ve savrulma başgösterdi. Tüm bunlara zamanında bir müdahale olmayınca, bu giderek daha da derinleşti.

Olağanüstü Konferans'tan sonra örgütün bu gelişmelere müdahale etmesi, ayakbağı olan ve örgütü kilitlenme noktasına getiren tasfiyeciliğin yaşam alanı bulduğu zayıflıklara savaş açılması örgütte bir canlılığa ve atılıma yolaçtı. Yurtdışındaki insanlar da kendilerini sorgulamaya, tasfiyeciliği tüm boyutlarıyla tartışmaya başladılar. Bu ise yurtdışmda yoldaşça ilişkilerin pekişmesine, örgüt ruhunun güçlenmesine ve sorumluluk duygusunun gelişmesine yolaçtı.

Gelinen aşamada yurtdışı ayakbağlarından kurtulmuştur. Henüz istenilen düzeyde olmasa da, bazı ileri adımlar atılmıştır. Bu adımlara yenilerini eklemek hedefi koyulmuştur.

Fakat tüm bu olumlu gelişmelere rağmen halen de politik faaliyetin planlı ve sistematik yürütülmesi alanında bir boşluk yaşanmaktadır. Bugün yurtdışının esas sorunu bu boşluğu doldurmak, planlı ve sistematik bir politik faaliyete kavuşmaktır. Bütün çaba ve enerji bu konuda gerekli adımların atılması için seferber edilmelidir. Disiplinle ve cesaret ruhuyla hareket etmeliyiz. Bu başarıldığında üstesinden gelinmeyecek hiçbir şey yoktur. Yeter ki yoldaşlar üstlerine düşen devrimci sorumluluğu yerine getirebilsinler.

Yeni Ekimler yaratmak için yola çıkmış tüm Ekimciler birer komünist olma bilinciyle davranmalıdırlar. Düzene devrimci anlamda yabancılaşıp, ihtilalci bir yaşam ve kişilik kazanmalıdırlar. Gerekli özveri ve cesaretle çalışmaya atıldığımız ölçüde yeni Ekimleri yaratmak hiç de uzak bir hayal olmayacaktır. Yeniyi yaratmak ancak devrimci bir yaşam tarzı ve devrimci bir kişilik ile mümkün olacaktır.

EKİM
Yurtdışı Örgütü

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Zorluklar göğüslenerek aşılır!

Kurduğumuz çalışma komitesi, yeni, zorlu ve devrimci bir yaşamın ilk yoğun dönemini geride bıraktı. Bu dönemin üzerimizde oluşturduğu basıncın yarattığı sorunları bir deneyim olması açısından aktarmak istiyorum.

Çalışma komitemiz düzenli toplantılarında önümüzdeki haftanın planını hazırlamıştı. Görevler ve hedefler belirlenip karara bağlanmıştı. Önümüze koyduğumuz başlıca hedefler şunlardı:

1- Toplantılara Merkez Yayın Orgam'mn ve diğer belirlenen kitapların incelenerek gelinmesi. 2- *Ekim*'e katkı amacı ile belirlenen yazıların hazırlanması. 3- Fabrikadaki okuma ve eğitim grubu toplantılarına hazırlık yapılması. 4- Önceden belirlenen üç semte "Kürdistan'da soykırıma hayır!" başlıklı merkezi bildirinin dağıtımı.

Bu planın gerçekleştirilmesinde bazı aksaklıklar ve belli zorlanmalar yaşandı. Komitedeki biz iki işçi arkadaş iş yorgunluğunun ve nispeten yeni olan bu yoğun çalışma temposunun da yarattığı basınçla bazı eleştirilerde bulunduk. Yoldaşlarımız bu eleştiriyi gündeme alarak bizimle belli tartışmalar gerçekleştirdi. Yoldaşların görüşü, genel olarak bu yoğunluğun örgütün henüz sınıf tabanına oturmamasından kaynaklandığı doğrultusundaydı. Sınıf ile bütünleşip örgütün oturtulabilmesi için bu yoğunluğu yaşamak zorunda olduğumuzu anlattılar. Yaşanılan tartışmadan çıkardığım ders, eleştirilerle işin kolayına kaçtığımız ve zorlu ve ağır görevlerin altından yalnızca eleştiri ile kalkılamayacağı şeklinde oldu. Bunun yanısıra görevlerimize hak ettiği ilgi ve emeği sarf etmemiz gerektiği sonucuna vardım.

Zorluklar karşısında sarsılıp geri durmak yerine, onların üzerine giderek, bu zorluğa göğüs germeliyiz. Bu coğrafyada gerçekleştireceğimiz proleter sosyalist devrim yürüyüşümüzde adımlarımızı sıklaştırmalıyız.

Y. İNANÇ/İstanbul

Seçimler üzerine

Yine bir seçim dönemine girdik. Burjuvazinin yönetememe krizinin derinleştiği, ekonomik çöküşün hızlandığı, Kürt özgürlük hareketinin yükseldiği, sermayenin ağır darbeler yediği bir dönemdir bu.

Faşist sermaye düzeninin haklı bir mücadele veren Kürt halkına karşı katliam uygulamasını, işçi-memuru coplamasını, insanların işkence tezgahlarından geçirmesini ağız birliği ederek onaylayan ve destekleyen burjuva partileri, milyarlar harcayarak seçim propagandası yapıyorlar. Birbirinden farklı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar! Oysa tümü aynı işlevi görüyorlar: Emekçilerin daha fazla sömürülmesinin, daha fazla baskı altına alınmasının koşullarını sağlamak.

Sosyal-demokrat parti yıpranmıştır. Özellikle aydın sanatçıların diri diri yakıldığı Sivas katliamından sonra gerçek yüzü toplum tarafından daha iyi görülmüştür. Kürdistan'daki katliamları, gözaltındaki kayıpları, cezaevlerindeki baskıları protesto etmek için açlık grevine başlayan devrimcileri ve tutsak/kayıp ailelerini binasından atan, faşist ve paralı eğitime karşı örgütlenmeye çalışan ve toplantı yapmak isteyen öğrencilere teşkilat binalarında yer vermeyen, bu tür toplantı yapanları ihbar eden, polise teslim eden SHP'nin maskesi düşmüştür artık.

Sermaye iktidarının elinde, sahte bir alternatif olarak yedekte tuttuğu yalnızca Refah Partisi kalmıştır. Ancak RP'nin sunmaya çalıştığı yeni "çağdaş" yüzün fazla bir etki yapmayacağının da bilincindedir. Bu seçimler halkın hükümete ve genel anlamda burjuva partilerine olan güvenini/güvensizliğini ortaya çıkaracaktır. Sermaye yönetimi seçimlerin sonucuna bakarak nasıl bir politika belirleyeceğine karar verecek. Zaten ekonomik krizde olan burjuva düzen, Kürdistan'daki

savaş harcamalarına ek olarak seçim harcamalarıyla da gittikçe derinleşen bir ekonomik gerileyişe sürüklenecek ve bu da emekçilerin daha fazla sefalete itilmesine neden olacaktır. İşçi sınıfının ise acı ilaca karnı tok, mutlaka bir karşı tepki gösterecektir. Bunun karşısında düzenin alacağı tutum değişmemektedir: Daha fazla baskı, daha fazla terör...

Mert SERHAT

Satürn işçileriyle dayanışmalıyız

Esenyurt'ta bulunan Satürn Tekstil emekçileri sendikal örgütlenme çalışmalarından dolayı işverenin saldırılarına maruz kaldılar. Bunun üzerine Satürn emekçileri fabrika önünde direnişe geçtiler.

Direnişin 15. gününde Derby Jilet işçileri olarak direnişi ziyaret ettik. Fabrika önünde görüştüğümüz direnişçi işçiler kararlı olduklarını, direnişe sonuna kadar devam edeceklerini belirttiler. Bu arada gerek ekonomik, gerekse de sınıfsal temelde dayanışmaya ihtiyaçlarının olduğunu, ancak şimdiye kadar fazla bir desteğin gelmediğini söylediler.

Buraya yapılacak destek ve ziyaretler Satürn emekçilerine büyük bir moral kaynağı olacaktır. Bu tür ziyaretler sıkça yapılmalı diye düşünüyorum. Satürn emekçilerine düşen görev ise işverenin fason mal yapmasını engellemektir. Zira bunu engelleyemezlerse işverene ayakta kalma olanağı sağlanmış olur. Bu ise direnişi zaafa uğratabilir. Bunun için Satürn emekçilerinin dikkatli olmaları gerekir.

Bütün öncü işçileri Satürn emekçileriyle dayanışmaya çağırıyorum.

Bir Derby işçisi/İstanbul

Görevimiz ihtilalci sınıf partisini yaratmak

Türkiye bir devrim toprağıdır. Bunun en canlı kanıtı Kürt halkının ayaklanmasıdır. Burjuvazi yıllardır sürdürdüğü bu kirli savaştan yenik ayrılacaktır. Kürt halkı öncüsünün etrafında kenetlenmiştir. Kürdistan'daki devrim ilerlemektedir. Ancak işçi sınıfı hala önderliğini bulamamıştır. Oysa müttefiği hazırdır. EKİM döne döne bunun üstünde durmaktadır. Ancak küçük-burjuva demokratları bu gerçeği görememektedirler. Çünkü ideolojik olarak tıkanmışlardır.

Biz Ekimci komünistler görev ve sorumluluklarımızın bilincindeyiz. Nesnel ve tarihsel koşulları doğru tahlil eden, doğru bir sosyalizm perspektifine dayanan marksist-leninist bir ihtilalci sınıf partisini yaratmak devrimi yarı yarıya tamamlamaktır. Koşullar uygundur. Yeterki EKİM'in ideolojisi ve perspektifleri doğru kavranabilsin.

Ozan YENİGÜNEŞ /İzmir

BM'in "sosyal" zirvesi: Daha çok sömürü planları

Birleşmiş Milletler 1995'de, Kopenhag'ta, yeni bir zirve düzenleme planları yapıyor. Bu "sosyal" zirvede, sözde sömürülen ülkelerin ekonomik gelişimlerinden ziyade, sosyal gelişimleri ön plana çıkarılacak.

Dünya sömüren ve sömürülen olarak iki kutuba ayrılıyor. Emperyalist tekelci sermaye sömürüsünü hasıraltı edebilmek için değişik yollara başvuruyor. Bunlardan birisi de sömürülen halklara ekonomik yardım yapıyor görüntüsü yaratmak. Bu sözümona "yardım"ların emperyalist tekeller ve sömürülen ülkelerin sermayeleri tarafından paylaşıldığı artık bilinen bir gerçek.

Emperyalist düzenin krizi giderek derinleşiyor. Göstermelik de olsa yapılan yardımlar düzene fazla gelmeye başladı. Bu nedenle de artık ekonomik değil, sosyal yardım/sosyal saldırı yapılması düşünülüyor. Sosyal saldırının sisteme cazip gelmesinde en büyük etken, sömürülen ülkelerin yönetimini dolaysız ele geçirerek, yerel sermayenin sömürü pay oranını kendi lehine azaltma hevesidir. Sömürülen ülkelere yapılan göstermelik yardımdan yerel sermayenin pay alması tekelci sermayeyi hep rahatsız etti. Bunu asgariye indirebilmek için sistem şimdi daha da pervasızlaştı. Kuşkusuz bütün bunlar iki kutup arasındaki sürtüşmeyi ve çelişkiyi ateşlendiriyor.

K. SUAT

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Ölümünün 111. yıldönümünde
KARL MARX
"Adı yüzyıllar boyu yaşayacak, yapıtı da!"

Tarihin dalgaları,
sandık
bizi sürükler bir başına
bulunduğumuz cehennemden
Işığımızı karartan gizemin
hala sise boğduğu
komünizmin körfezine.
Marx
gösterdi bize
en derin yasalarını tarihin,
proletaryayı
başa
getirecek.
Hayır,
Marx'ın kitapları
mürekkep ve kağıt değildir yalnız,
kasvetli rakamlarla dolu
tozlu yazılar değil.
Onun kitapları
düzene koydu
dağılmış ordusunu emeğin
ve ileriyi gösterdi ona
güçle dolu, inançla.

V. Mayakovsky

"Kendini, en büyük ve belki de yaşayan tek gerçek düşünürle karşılaşmaya hazırlayabilirsin... Adına Doktor Marks denilen idol'üm henüz çok genç bir insan (24'ten fazla olamaz); ortaçağın dinine ve siyasetine nihai darbeyi o vuracak; o, en derin felsefi ciddiyetle en keskin zekayı kendisinde birleştirmiştir; Rousseau, Voltaire, Holbach, Lessing, Heine ve Hegel'in tek bir kişilikte birleştirildiğini düşün; birleştirmeyi (combine) kastediyorum mekanik olarak karıştırmayı değil -işte bu sana Doktor Marks hakkında bir fikir verecektir."

Genç Hegelcilerden Moses Hess'in 1841 yılında yazdığı mektuptan...